

אוצרות המשיח

הרב מרדכי יפת יהודה שרעבי

א' באדר תשפ"ה | שבת קודש | גליון 138

פרשת תרומה - שקלים

מן העל"ה חכם בנידו שמואל שליט"א

"ויקחו לו תרומה מאת כל איש איש אשר ירבו לויבו, תקחו את תרומתי. וזאת התרומה אשר תקחו מאיתם: זהב וכסף ונחושת. ותכלת וארגמן ותולעת שני ורשש ועיזים."

משולחן המלך

עמוד 3

זוהר על הפרשה

עמוד 8

שרפי קודש

עמוד 10

ההלכה היומית

עמוד 12

שאלות מבית הדין

עמוד 12

מדור הילדים

עמוד 14

דרכי הרשב"י

עמוד 15

זמני השבת

הזמנים ע"פ לוח אור החיים

ההלקה בידה	שקיעה	ייצאה	ד"ר
17:01*	17:41	18:12	18:52
17:19	17:39	18:11	18:51
17:21	17:41	18:12	18:52
17:18	17:38	18:10	18:49

*כמנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ב' אדר

ב. רבי יום טוב אלגוזי, מח"ס שמחת יום טוב, תקס"ב | רבי יוסף דוד הלוי סולוביצ'יק בן הגרי"ז מבריסק, תשמ"א | רבי מאיר פפירש, בעל אור צדיקים | רבי אלישע נסים דגנור חכם באשי בבבל | רבי ישראל אלתר האדמו"ר מגור, תשל"ז | רבי ודיאל קואניקה מראשי ישיבת חסד אל | רבי יצחק אלמליח, מח"ס ויועץ יצחק | רבי מרדכי דוד לודמיר מייסד רשת שיעורי תורה בא"י, תשנ"ג | רבי בן ציון רבין הכהן הרב הראשי ליהודי בוכרה, תשנ"ה

יום שני - ג' אדר

ג. רבי נסים דוד עזרא ראש ישיבת בית שמואל, תדש"ס | רבי אליעזר די אבילא, מח"ס מגן גבורים | רבי יעקב מנוסה מחכמי המקובלים בירושלים, תשי"ד | רבי אליהו דוד רבנובובי תאומים, האדר"ת אב"ד בירושלים, תרס"ה | רבי מרדכי יפה, בעל הלבושים, ה' שע"ב

יום שלישי - ד' אדר

ד. רבי אברהם אלחנן | רבי לייב שרה"ס, תקנ"א | רב אחאי בר רב הונא מראשי רבנן סבוראי | רבי חיים יוסף גוטליב אב"ד סטראפקוב, תרכ"ז | רבי יוסף בן רבי אהרון אביחצירא, קבור בהר הזיתים

יום רביעי - ה' אדר

ה. רבי חיים אברהם בכר דוד, מח"ס נשמת חיים | רבי יוסף אבורביע סבו של, מח"ס נתיבי עם | רבי סעדיה בן אור, נתיבות החכמה, תשנ"ז. (אדר א') | רבי משה יהושע לנדא מגדולי תלמידי החזו"א, רבי מרדכי שלמה פרידמן האדמו"ר מבוניאן תשל"א | רבי אברהם לנדא מטשכנוב, מח"ס זכותא דאברהם, תרל"ה | רבי שושן כהן רב מושב איתן וחבר כמה חיבורים, תשל"ז | רבי יוסף בוכריס רב העיר זרויס, מח"ס זכרון יוסף, תש"ט | רבי מרדכי לייב מן זצוק"ל, תשנ"ז | רבי יהושע דוד פוברסקי, ר"י פונובוביץ, תשנ"ט | רבי רפאל אהרן יפה"ן ר"מ חברון, תשנ"ב | רבי שלום בן רבי אהרון אביחצירא, קבור במורסל צרפת

יום חמישי - ו' אדר

ו. רבי אברהם ענתבי סקא ראש רבני אר"צ בירושלים | רבי ישעיה אוזולאי סבו של הרב חיד"א | רבי אברהם אלקלאי, מח"ס זכור לאברהם | רבי דינאל פורסטין ראב"ד בפרשבורג, מח"ס מחנה דן

יום שישי - ז' אדר

ז. משה רבינו ע"ה, ב' תפ"ח | רבי יצחק איזיק טאוב האדמו"ר מקאליב, תקפ"א | רבי ישראל יצחק הלוי רייזמן חבר הביד"צ, תשכ"ט | רבי שלום שמעוני, מח"ס גזי שלום | רבי אלתר יחזקאל אליהו הורוביץ מדזיקוב ה"ד, תש"ג | רבי אברהם בנימין הכהן (בן מול טוב) ממייסדי ותומכי ישיבת נח שלום | רבי יעקב ישכר בער, האדמו"ר מנדבורנא, תשע"ב | רבי נסים בן עזרא עיני, מגדולי המקובלים בבית אל, התר"ס. | רבי יחיא בן שלום הכהן, חיי שלום, התרכ"ז.

יום שבת - ח' אדר

ח. רבי יוסף ידיד הלוי, מח"ס ימי יוסף, תר"ץ | רבי חזיר שלמה עטיין | רבי אליהו זלוטנסקי חבר הביד"צ, תשל"ח | רבי עובדיה הלוי, מח"ס חזון עובדיה | רבי מנחם מנדל ב"ר קלמן שרשבסקי מקוסוב, תרפ"ט

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום ע"י מיי"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א' ב' ו'אטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צהריים של אברכי ורבני הישיבה כולל סעודת ורבני תורה וקידוש כולל תיעוד שישלח אליכם ביואטסאפ

שלוחה 7 א' ב' ו'אטסאפ

הידור מצווה

החגיגות לספרי תורה, תפילין ועיונות בפיקודו של מיי"ר שליט"א וכן כל ספרי מיי"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרם

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקירך ללא שניות טיפים שלוחה 7

קביעת פגישה למי"ר

אך ורק דרך הטלפון שלוחה 6
הציבור מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור מראש

כולל לאברכים מצויינים החזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחה

בית הכנסת זמני תפילות ושיעורי תורה שואל את הבוט או היכנס לאחר הישיבה

ישיבה גדולה לבחורים תפירת התורה שלוחה 10

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

לקבלת הולכה וזמנית 3-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה ביואטסאפ

חלוקת ספרי הזוהר הימני ללא עלות שלוחה 4

תולדים לילדים להזכרת שמות בלימוד התהלים לילדים שלוחה 11

מכון להצאת ספרים יתן להקדיש לע"ז

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טכ"פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים: 073-3718129

ע"פ צחוק שראש יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מוסרים ומעשיות השווים לכל נפש
הנערכים משולחן המלך מתוך
שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נדי הי"ו

מעלת חודש אדר

חודש אדר הוא החודש השנים-עשר למניין החודשים מניסן, והוא מקביל לחודש אלול, שהוא החודש השנים-עשר למניין החודשים מראש השנה. לכן כתוב **"לולא"** התמהמהנו, כי עתה שכנו זה פעמים. **"לולא"** הוא אותיות **"אלול"** – לרמוז לנו, שאם אדם התמהמה מלשוב בתשובה בחודש אלול, יש לו עכשיו הזדמנות נוספת לשוב בתשובה, וזהו שאומר הפסוק **"זה פעמים"** – **"זה"** בגימטריא שתיים-עשרה, שהוא החודש השנים-עשר, שהוא חודש אדר. חודש זה מסוגל מאוד לתשובה, והתשובה מקרבת את הגאולה, חזו הכנה לניסן. **"בניסן נגאלו"**, ובניסן עתידין להיגאל – בחודש הזה מוחים את שמו של עמלק מהעולם, כמו שכתוב: **"והיה כאשר ידים משה ידו וגבר ישראל"**. מה הפירוש? צירוף ההוי"ה של חודש אדר הוא **"ההי"ו"**. סגולה להצלחה, לצייר לפניו את צירוף השמות של אותו החודש. ראשו של האדם הוא האות ה', והגוף, התפארת, הוא האות ו'. לפי הפסוק **"כאשר ידים משה ידו"**, שיש בו שתי אותיות ה' משם הוי"ה ולאחריהן אותיות ו'-ו', מתקבל הצירוף של חודש אדר, שהוא **"ההי"ו"**. לא סתם עשה משה רבנו פעולה זו, אלא שידע כי כדי שנצליח עכשיו, בחודש אדר, חשוב לעשות את **"צירוף השם"** שלו. ולכן הרים את שתי ידיו למעלה, ומתחת הידיים, הראש והגוף נוצרה צורת ה"הי"ו".

"דגים" בגימטריא **"אל הוי"ה"**, שזה בגימטריא **"זין"**. לכן, בפרק כ"ז בתהלים, **"מזמור לדוד השם רועי לא אחסר"**, יש ז"ן תיבות, והוא מסוגל לפרנסה.

חודש אדר הוא כנגד שבט יוסף. ברכת יעקב לבני יוסף היתה **"וידגו לרב"**. לכן, מזלו דגים, שאין עין הרע שולטת בהם. שבט יוסף נחלק גם לשניים, **"אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי"**, ולכן מזלו **"דגים"**, שהוא כלשון רבים.

השמחה בעבודת ה'

"משנכנס אדר מרבין בשמחה" – משמע מכאן שהשמחה היא תמידית, אלא שבאדר

פירוש המילה **"אדר"**, שהקב"ה אומר לנו, **"עשו לי מקום קטן, ואדרר ביניכם"**.

בעבודת השמחה שבחודש הזה יש כח למחות את המקדש הרשע, את הנפש הקדמונית, ולכן כתוב **"משנכנס אדר מרבין בשמחה"**. ראשי התיבות של המילה **"בשמחה"** – **"הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים"**. לכן צריך להשתדל מאוד להרבות בשמחה.

איך אדם יכול להיות בשמחה? כשהוא יודע שהכל משמיים. לכן, כשאדם יודע זאת, הוא לא יקנא בחברו ולא ייקח דברים ללב, אלא תמיד יהיה שמח בכל מעשיו ובכל דרכיו.

מעלת הבושה

רבותינו אמרו, שלפני פטירתו של ר' יוחנן בן זכאי הוא ברח את תלמידיו: **"יהי רצון שיהיה מורא שמים עליכם כמוורא בשר ודם"**. האם זו ברכה ראויה לתלמידים הקדושים? הם הרי כמלאכים, היו בקיאים בשיחת המלאכים, בשפת העופות, ויראת השמיים שלהם היתה אדירה. מדוע בכל זאת אמר להם כך רבם? אלא שטמון כאן דבר יסודי מאוד. הבושה מונעת את האדם מלחטא, כי איך יסתכלו עלי, מה יחשבו עלי? הבושה באה מהדעת, אדם וחיה לא ידעו לשמור על הצניעות לפני שלמדו להכיר בין טוב לרע. רק אחרי שאכלו מעץ הדעת נפקחו עיניהם, הם התביישו ואז תפרו להם עלי תאנה. גם בעלי החיים, אין להם בושה והם הולכים ערומים, **"אם דעת אין, בושה מניין?"** – אם אין להם חכמה, גם אין להם בושה. כאשר מכישים את השני, מאבדים ממנו את צלם האנוש שבו, כי יסודה של הבושה, שהיא מבדלת בין האדם לבהמה. אצל הבהמה לא שייך בושה, כי אין לה דעת. האדם, יש לו דעת, ולכן יש אצלו בושה, ולכן כשרוצים לאבד מן אדם את צלם האנוש, מביישים אותו.

הסבא מסלבודקה היה אומר: **"ככל שאנו מרוממים את האדם, כך אנחנו מרחיקים ממנו את החטא. ככל שהוא מרומם יותר, הוא מכיר את ערכו יותר, וכך יש בו יותר בושה. וככל שיש בו יותר בושה, יימנע מדברים לא ראויים שעלולים להוריד את ערכו בעיני הסובבים"**.

עונג שבת

"ישמח לב מבקשי השם" – השמחה הגדולה של היהודי היא כשהוא מבקש את השם ומרגיש את המעלה של **"אשר בחר בנו מכל העמים"**, וכן את המעלה של **"שלא עשני גוי"**. על זה אנו אומרים **"בעלינו לשבח"**, **"שלא עשנו כגויי הארצות"**.

בזמן שבית המקדש קיים, אחרי הקרבת הקורבן, יוצא המקריב משם בשמחה, כי נמחלו לו כל עוונותיו. הקורבן ומחילת העוונות משמחים את הלב. **"השפת אמת"** היה אומר, שכמו שחודש אלול, שבא לפני הימים הנוראים, הוא זמן של תשובה מיראה, **"משנכנס אדר"** מגיע לפני חודש ניסן וחג הפסח, כי זה זמן של תשובה מאהבה. בחודש אדר אפשר להפוך את הדינים לרחמים.

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב **בניהו שמואלי שליט"א**

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי

דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

מידת ההשתוות

אומר הרבי מרדכי'ן בשם הבעש"ט: **"שיוויוני השם לנגדי תמיד"** - ידוע ששם הוי"ה הוא מידת הרחמים. הבורא יתברך נוהג עמנו תמיד במידת הרחמים. **"לנגדי"** זה מצב הפך, כאשר מידת הרחמים רחוקה, והייסורים באים על האדם. דוד המלך העיד על עצמו ואמר **"שיוויוני"** - כלומר, שני אופני הנהגת ה' בעולם שווים הם אצלי, גם **"שיוויוני השם"**, כשזה במידת הרחמים, וגם **"לנגדי"** כשהנהגה היא כדן. כמה ייסורים עברו על דוד המלך... הוא בנה לו עיר, וגר בה עם גיבוריו ובני משפחותיהם, וכולם היו אוהבים אותו וסרים למשמעתו. יום אחד, קרא לו לכיש מלך גת שיעזור לו יחד עם גיבוריו במלחמה. נלחמו עברו דוד וגיבוריו כמשך שבוע ימים ונצחו במלחמה. כשחזר, מצא בעירו חורבן. מתברר, שעמלק בא ונכנס לעירו 'צקלג', לקח את כל הנשים והילדים בשבי, ושרף את כל העיר. כשראה זאת דוד המלך, הרגיש שחבר עליו עולמו. כל הקהל געה בככי. הם לא ידעו מה קורה עם הנשים והילדים שלהם, וכמעט שרצו לסקול את דוד המלך. דוד המלך מצא את עצמו בצרה איומה. באותו רגע הוא הבין שאין לו על מי לסמוך אלא על אביו שבשמיים. **הלך דוד והתבודד, בכה והתחנן לקב"ה שיציל אותו, כי אין לו למי לפנות. ואז הוא קיבל 'הארה', ואמר לכל הגיבורים לבוא אחריו. הם עלו אל עמלק, שהיו באותה שעה חוגגים את הניצחון, אוכלים ושותים, אחרי שאסרו את כל הנשים והילדים. דוד ואנשיו ניצלו את העובדה שהעמלקים היו שיכורים, והרגו את כולם. הם הוציאו את הנשים, שהרגיעו את בעליהן שאף אחד לא הספיק לפגוע בהן, כי בתחילה הם היו עסוקים במאכל ובמשקה. רואים מכאן, איך שהתפילה, האמונה והביטחון בקב"ה הצילו את המצב. האדם אף פעם לא צריך לפחד, כמו שאמר**

אפשר לעבור אותו. היא לא תמשיך בדרכה, אלא תחפש כל מני נתיבים אחרים. היא אפילו לא מעלה על דעתה שיש משהו מעבר לטובה העיניים שלה, מעבר לעולם המושגים המצומצם שלה. כמו כן, בעין הטבעית שלנו, הבעיות נראות בלתי פתירות, והאדם בטוח שהוא לעולם לא יצא מזה. אך מסתבר שגם אנחנו עוד לא למדנו שהעולם אינו מתחיל ונגמר בטובה העיניים שלנו. רק הקב"ה יודע מה עומד מאחורי כל דבר ודבר. האדם צריך תמיד לחזק את עצמו, ולדעת שכל דבר שבא עליו זה לטובתו. אין דבר שהקב"ה מביא לעולם, שהוא לא טוב, אלא שכמבט שלנו זה נראה קשה.

משל לחייט שקיבל לידיו אריג יקר, בגד משי יקר שזר בחוטי זהב, לעשות ממנו מלבוש פאר והדר. אחרי שהוא משרטט את כל קווי הגזרה, הוא חותך את הבד לכל מני גדלים שונים. אדם אחד ראה אותו גוזר את הבד והחל לצעוק עליו: **"מה אתה עושה? למה אתה משחית את האריג?"** אך אדם חכם יודע, שגם הבגד הכי מפואר בעולם, היה צריך קודם לגזור את הבד. רק כך אפשר ליצור בגד יפה. אותו הדבר גם אצל האדם. פוקדים אותו צרות וקשיים, רחמנא ליצלק, והוא לא מבין. אומרים לו: **"תשמע, רוצים לעשות לך בגד יפה, רוצים לסדר לך את החיים הכי טוב שאפשר. תדע לך, שסוף הטוב לבוא. כל הבעיות שאתה רואה עכשיו, זה תהליך הכרחי שיובייל לסוף הטוב, כמו בתפירת הבגד."**

צדקה בחודש אדר

בחודש הזה ירבה האדם בצדקה, ועל זה אמרו חז"ל, **"ש'צדקה תציל ממות"**, כמו המעשה בכתו של רבי עקיבא, שאמר החוזים בכוכבים, שביום שכותו תיכנס לחופה היא תלך לעולמה. רבי עקיבא לא דיבר על כך כלום, רק חשב בליבו שימתק ויראה. למחרת חתונת בתו, היא באה לביתו של רבי עקיבא, והוא רואה נחש מאחוריה שעניו מנוקרות. שאל אותה: **"בתי, מה מעשיך?"** ענתה: **"אבא, אני רעבה. מאתמול לא אכלתי דבר."** שאל אותה רבי עקיבא: **"וכי לא אכלת בלילה את המנה שלך בחתונה?"** ענתה: **"לא. נכנס עני אחד לאולם, ונתתי לו את כל האוכל שלי."** התברר, שבלילה היא הלכה לביתה החדש, והיה חושך בבית. בזמנם, היו כוכים קטנים בקירות ששימשו לאחסון, ושם היו שמים גם את התכשיטים. כשהיא שמה את תכשיטיה שם, היא לא ידעה שבתוך הכוך מסתתר נחש, ובלי לשים לב היא ניקרה לו את עיניו. כבוקר, היא קמה ולקחה את תכשיטיה והלכה לבית אביה ואימה, כשהנחש כרוך אחריה. כששמע רבי עקיבא על הנס שקרה, יצא ודרש **"וצדקה תציל ממות"**, ואפילו ממיתה משונה.

אם ניקח את המילה **"מות"**, ונוסיף לה את האות ע', נקבל את המילה **"מעות"**. אם האדם נותן **"מעות"** לצדקה, זה יציל ממוות, ואפילו ממיתה משונה. לכן, צריך מאוד להשתדל בכך, כי האדם לעולם לא יודע מה העתיד צופן עבורו. לפעמים יש בכוחה של מצוה שהוא עושה כדי להצילו. הרכה דברים האדם לא יכול לראות מראש, כי רק הקב"ה צופה מסוף העולם ועד סופו. למשל, נמלה קטנה סוחבת בפיה גרגיר חול קטן, ובדרכה נתקלת בגבשושית חול קטנטנה, והיא חושבת שזה מחסום ענק שאי

"ברכות שמים מעל"

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ד ורעייתו
הצדקנית נטלי חיה בת רשל
תחי' וילדיה הנעמים, השם
ישמרם ויחיהם בבריאות
ושבע שמחות אמן.

סעודת אזכרה

לעילוי נשמת יקירך!

אברכי הכולל ובחורי הישיבה העוסקים בתורה הקדושה יערכו עבור יקירכם

סעודה • קדיש • אשכבה

עם דברי תורה עבור הנפטר

ובזה יהיה נחת רוח ליקירך!

צלצלו, וחכו גם אתם 03-5520004

ניתן להשתתף במעמד

משולחן המלך

לכם, הכל שלי. אני לא מבקש הרבה. רק תנו לי פינה קטנה בבית, שם תתפללו ותלמדו ותעשו את רצוני. את כל השאר תיקחו לכם בשבילכם."

החכמה במלחמת היצר - אדם נשלח לעולם הזה כדי לאסוף תורה ומצוות, ולהכין עצמו לעולם הבא. הוא לא נמצא כאן בשביל העולם הזה, אלא כהכנה לחיי העולם הבא. **"הכן עצמך בפרודו, כדי שתיכנס לטרקלין"** - כאן האדם מכין צידה לדרך, ושם האדם אוכל. **ידוע המשל** שסיפרנו בשבוע שעבר על המשל, שמצא כרם שהיה גדור מכל צדדיו. מצא שם איזה חור קטן, רצה להיכנס אך לא יכול, כי היה שמנמן. עשה צום שלושה ימים, רץ ונכנס. הוא ניגש לגפנים והתחיל לאכול לשבוע נפשו, עד שהשמן. עכשיו, כשרצה לצאת מהכרם, הוא לא הצליח לצאת. לכן, הוא שוב נאלץ לחזור ולצום כדי שיוכל לצאת. הפנה השועל את מבטו אל הכרם ואמר: "כרם, כרם, נאה אתה וכמה נאים פירותיך. אך מה הנאה יש לי ממך? כמו שנכנסתי אצלך בתחילה, כך יצאתי!" כך זה בעולם הזה. כאשר האדם יוצא מבטן אמו ערום, ושם לעפרו כמו שבא. וכי אדם לוקח אתו לעולם הבא כסף או זהב? השועל שכמשל לא נהג בחוכמה. במקום לאכול מפירות הכרם כשנכנס, היה צריך להשליך החוצה את הפירות, ואח"כ לאכול אותם בחוץ להנאתו. כך האדם, שבא לעולם הזה המלא בשפע טובה שהשפיע הקב"ה על העולם בגשמיות וברוחניות. אך האדם צריך שיהיה לו שכל איך ליהנות מכל הטובה, איך יזכה מזה לטובה אמיתית, ולא טובה שתמלא את כרסו בתענוגות העולם הזה. הוא צריך לקחת איתו לעולם הבא את כל הטובה, את התורה והמצוות והמעשים הטובים, כך, האדם יזכה להנות מהטובה בעולם הזה, וגם לצאת מהעולם עם מלוא חופניו טובה, ולזכות לעולם הבא.

אמרתי לך לא לומר לי תודה. מי אתה בכלל?"

ענה היהודי: "בטח שאגיד לך תודה רבה, הרי אני.. בעל המסעדה... אז, תודה רבה לך." כך אנו צריכים לדעת שיש בעל הבית למעלה, והוא בעל הבית על הכל, והאדם צריך לדעת שכורא העולם רוצה דירה בתחתונים, וכשיבוא המשיח, יתקיים **"כי בחר השם בציון, איווה למושב לו"** - יהיה לו רק את המקום שלו. אך בינתיים, העבודה שלנו היא לגלות את אלוקותו עוד קצת ועוד קצת. האדם חושב שהוא עושה והוא נותן, והוא לא יודע שהכל ממנו יתברך. מה שווה הכן אדם? הוא אומר, כמו אותו הגוי, "אני אוף לכם, ואני אעשה לכם", אך הוא לא יודע שהכל שלו יתברך, של בעל הבית למעלה. בכל צעד בחיים מגלים את השם עוד יותר ועוד יותר.

"ועשו לי משכן ושכנתי בתוכם" - נתאר

לעצמינו וילה גדולה עם הרבה חדרים והרבה דיירים, וכולם חיים שם בשמחה. יום אחד, בעל הווילה רצה להיכנס פנימה, אך הדיירים נעלו את הדלת ולא רצו לפתוח לו. מה יעשה המסכן? יורד בחוץ גשם, וקר. הוא אומר להם: "זה הבית שלי. תנו לי להיכנס!" אך לא פותחים לו. וכך עובר עוד יום ועוד יום, עד שהוא אומר להם: **"אני מוותר על הווילה, רק תנו לי איזה חדר קטן. אל תשאירו אותי בחוץ"**. אך הם לא נותנים לו להיכנס, כשהם שוכחים שהם בכלל גרים שם בזכותו. כך אומר הקב"ה: "כל מה שאתם גרים בעולם, כל מה שיש

דוד: "שיויתי השם לנגדי תמיד", ששני המצבים שווים אצלו.

עוד אמר דוד המלך: **"להגיד בבוקר חסדך, ואמונתך בלילות"** - יש אנשים ששמחים בעבודת ה' שלהם, כי טוב להם כמו בבוקר, כשהשמש זורחת ומאירה. לאנשים האלה יש אור בחייהם. טוב להם. לעומת זאת, יש גם מצב שהוא בכחינת "לילה" - חושך, צרות, בעיות... על זה אומר הפסוק: **"ואמונתך בלילות"** - גם אם יש מצב של חושך ולילה, האדם צריך לשמור על האמונה. שה' יזכה אותנו שלא יבואו צרות, ושהאדם ידע איך לקבל אותם, והעיקר לא לדאוג, כי הכל בא ממנו יתברך, והוא טוב ומטיב לכל.

הכל של ה' יתברך

"ועשו לי מקדש, ושכנתי בתוכם" - מסופר

על גוי עשיר אחד שהיה שונא ישראל. יום אחד, הוא נכנס למסעדה, וראה שם יהודי מעשן סיגריה תוך כדי עיון בספר. אמר הגוי לעצמו: "אני צריך להוריד לו את הראש, ליהודי הזה..." הוא התיישב ליד היהודי, וביקש מהמלצר להגיש שתיה ואוכל על חשבוננו לכל מי שנמצא במסעדה, חוץ מאשר ליהודי הזה. וכך היה. אח"כ, בסוף הערב, כל הסועדים באו ואמרו לו תודה רבה, וגם היהודי הזה אמר לו תודה. אחרי כמה ימים בא הגוי ושוב למסעדה הזאת, ושוב ראה את היהודי יושב ומעשן. שוב ביקש מהמלצר להכין 'על האש' ולהגישו לכולם עם משקאות על חשבוננו, חוץ מאשר ליהודי הזה. בסוף כולם אמרו לו תודה, וגם היהודי אמר לו תודה. התרגו הגוי ואמר: "אל תגיד לי תודה..." בפעם השלישית, כשהגיע הגוי למסעדה, ביקש מהמלצר להגיש ארוחה מלאה על חשבוננו לכל הסועדים, ושוב ביקש לא להגיש ליהודי. גם הפעם היהודי אמר לו תודה רבה. **צעק עליו הגוי: "מה אתה אומר לי תודה רבה?"**

מוסדות המיש"ר תכב"ץ
פרנס יום

היום יום רביעי ב' באב התשס"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"פ

יקירך פלוני

היקרש ע"י ה"ה פלוני אלמוני חי"י יה"ר שיוכה לשפעה ברכה הצלחה פרנסה טובה ובשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה. אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטב אמן.

להקדישות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

העשיר: "למה התעכבת בחוץ? יכולת לנהל איתי את השיחה כפנים?" ענה הרב: "איך אתה תדע מה מרגישים היתומים שקופאים בקור אם לא תרגיש זאת על בשרך? אולי עכשיו, אחרי שטעמת את טעם הכפור, תפתח את פנקס הצ'קים ותשמח את היתומים..."

העוונות ממכרים – האדם צריך להיזהר לא להתרגל לדברים לא טובים, כי אח"כ קשה לו לצאת מזה. למשל, אדם שהתרגל למכשיר לא כשר, קשה לו אחד כך לעזוב אותו. צריך בשביל זה הרכה כח, וגם אחד כך, המראות שראה לא זזים מגד עיניו. כמו הדבר לאדם שהלך לעומו, ופתאום נפל לעוץ בור עמוק, והבור היה מלא מים, רפש וטיט. הוא המתין שעתים עד שבאו לחלץ אותו. הורידו לו סולם לעוץ הכור, אך התפלאו לשמוע אותו אומר "אני מצטער, אבל כבר התרגלתי להיות בתוך הכור, בתוך הרפש והסירחון..." אותו הדבר, כשאדם הולך בשאננות, ונופל בתוך בור עמוק של מאכלות אסורות, של אייפון – הוא לא יכול לעזוב. הוא טוען ש"כבר התרגלתי, טוב לי פה..." האדם צריך להיזהר מאוד לא להתמכר לשום דבר.

יהודי אחד היה שקוע בחובות גדולים, ולא ידע מה לעשות. הוא שמע שיש יהודי אחד במדינה רחוקה שיש לו הון עתק, ומי שבא אליו יוצא שמח. באחד מן הימים נכנס היהודי להתפלל מנחה באותה המדינה, ולאחר התפילה פנה אליו יהודי נכבד, שהחל לקרבו ולהתעניין בשלומו. האיש שאל אותו על אותו גביר שהוא מעוניין לחלות פניו, וביקש לדעת מי כאן מקורב אליו ויכול לעזור לו להיפגש אתו. תוך כדי השיחה, הבין היהודי, שהעומד מולו הוא לא אחד מאשר אותו גביר שהוא מעוניין להיפגש אתו, ומרוב ההתרגשות שעכשיו הוא יהיה מסודר לכל ימי חייו, התעלף המסכן... אותו הדבר, עלינו לדעת, שאנחנו כל הזמן מדברים עם הקב"ה. הוא המלך ובעל היכולות כולן, והוא כבר יסדר את הכל.

ללמוד מהתינוק ומהגב

המגיד ממזריטש אומר: שלושה דברים האדם צריך ללמוד מהתינוק, והם – התינוק לעולם שמח,

אדם שבא לעולם, יש לו יצר הרע, ולא קל לעמוד במלחמה מולו וללכת רק אחרי הטוב האמיתי. לכן צריך להתפלל שזכה אותנו הקב"ה לנצח במלחמות היצר. החוכמה היא, שהאדם יתגבר על היצר הרע שלו, ואז הוא יקבל צל"ש. כי בעצם, יש לקב"ה הרבה מלאכים, אך בשונה מהמלאכים, האדם מקבל את שכרו רק כאשר הוא מתמודד עם הניסיונות ועומד בהם. למשל, אדם הגיע לתפילה בשעה שבע בבוקר, ואומר: "רבותי, כולם מוחאים לי כעת כפיים!" שאלו אותו: "למה?" ענה: "היום ניצחתי בשחמט." שאלו: "איפה זה היה, מתי?" ענה: "בבית, עכשיו בבוקר." שאלו אותו: "נגד מי שיחקת?" ענה: "נגד אף אחד. שיחקתי לכד, וניצחתי." אמרו לו: "מה החוכמה? החוכמה היא כשיש מולך שחקן אחר!"

אמרו רבותינו בזוהר הקדוש, אדם שרוצה להיות תלמיד חכם, צריך ארבעה דברים בלבד: מיטה, שולחן, כיסא ומנורה. כל השאר, זה בזבוז של כוחות הנפש. מי שיש לו אמצעים, ייחן צדקה.

להרגיש בצער העניים

היה רב גדול בפולין, שהיה תלמיד חכם גדול וגם דואג לצורכי הצדקה של עניי עירו. פעם אחת, הוא היה צריך לאסוף כסף עבור יתומים, אך לא הצליח. הוא החליט ללכת לעשיר אחד שהיה קמזן. היה אז חורף קשה, עשר מעלות מתחת לאפס. דפק הרב על דלת ביתו של העשיר, והגביר פתח את הדלת. הוא הזמין את הרב להיכנס, אך הרב התעקש לעמוד בפתח ולדבר. בינתיים, העשיר הרגיש שהוא קופא מקור, ודחק ברב להיכנס. רק אחרי רבע שעה שהתעכב בפתח הרב הסכים להיכנס. שאל אותו

צדיק באמונתו חייה
דיבורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף ענדלחק שליט"א
מאבירי המוסדות

חודש אדר

זוכים אנו להיכנס השבוע בעז"ה לחודש אדר אשר ידוע לכל מעלות הגבוהה,

ויש לזכין מה מיוחד בחודש אדר שבו מצויים אנו לשמח בשמחה יתירה יותר מכל הזמן, חודש אדר ר"ת "אין דבר רע" שמחה זו שאנו שמחים יותר מכל השנה אינו אלא בזכות האמונה בהשם יתברך אשר בחודש זה אנו זוכים להתקרב להשם יתברך מתוך אמונה חזקה, ולמחות את עמלק אשר קיים לנו בתוך הלב, אשר עמלק פירושו חוסר אמונה שקיים בתוך הלב, ואיך אנו מקיימים את מחיית עמלק, אינו אלא על ידי ריבוי האמונה בהשם יתברך, על ידי שאדם מתכוון בטוב של השם, ובהשגחה פרטית אשר הוא משיג על כל פרט ופרט ועל ידי חיזוק זה ממילא אדם יכול לקפץ בשמחה יתירה.

וזה המטרה של ציווי חכמים אשר האדם צריך בפריש להשתכר עד דלא ידע, והכוונה שיתבלבל ובמקום למר ארור הזמן וברוך מרדכי ייפוך את הדברים, ולכאורה מה הרעיון וההבנה בציווי זה?

התשובה לכך היא, אשר מרוב חיזוק האמונה שהאדם יתחזק בהשם הוא נהפך להיות שיכור אמונה בהשם ועל ידי זה אין לו הבדל בין המן למרדכי משום ששניהם שליחים של השם, 'פלוני' שליח של השם ו'אלמוני' שליח של השם, ושניהם לא עשו כלום מרצונם אלא אך ורק מרצון השם, וזה מטרת האדם כפריש, להגיע להשגה זו, שתהיה אצלו כל כך ברורה עד שבשכילו לא יהיה הבדל בין (לדוגמה) מחבל חמאס, לאוהב הכי טוב שלו) משום ששניהם שליחים של רחמנא לטובת האדם,

וא"כ כמה עלינו לנצל חודש זה ולהשיקע בקשר שלנו אם השם יתברך, שהרי יש בחודש זה סייעתא דשמיא גדולה לאדם שרוצה להתקרב להשם על ידי אמונה, וזה החיזוק הגדול אשר זקוק עם ישראל במלחמה הנוכחית, בראותו איך ישמעאלים פראים מתעללים ומכים את עם ישראל לעיני כל העולם, וכל זה ניסיון הדור האחרון אשר השם מנסה אותנו ורוצה לראות מי מאמין אחרי אשר עיניו רואות ואוזניו שומעות כל הכשורות הללו, ועדיין נשאר בשמחה וברוגע משום שכבוד לו כשמש בצדקת שיש לנו אבא מנהיג רחמן.

ונחתום בגמרא מסכת תמיד (כח) "אמר רבי יהודה אינו דרך ישרה שיכור לו האדם, יחזיק באמונה יתירה" רבי יהודה אומר לנו איך אדם צליח לשמח את יוצרו בחייו כעולם הזה, ישקיע באמונה יתירה בהשם יתברך ויה"ד שנוכח להיות כך, ושהשם יאמר די לצרות עם ישראל ושחודש זה יתחדש עלינו לטובה ולברכה אמן ואמן.

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת "הצטרפות לקבלת
העלון למייל"
<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל נתיבותיה שלום

לימוד מידות התנהגות ודרכים ברכי
התעלות "במידות טובות" ודרכי דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאבירי העיסודות

עצור! המדריך הבסיסי לתורם המתחיל (כרצון ה')

'תורמה' זהו שמה של פרשתנו ולא ככר, הפרשה פתוחה בציווי ה' למשה: "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה". הקב"ה מבקש ממשה שיבקש מבני ישראל תרומה ושלל אחד יתורם כחפצו ומליבו.

ר' יוסף רב סולובייצ'יק זצ"ל בספרו "בית הלוי" מדייק את סמיכות פרשת תרומה לפרשה שקדמה לה: משפטים. פרשת משפטים מלאה בדינים שבין האדם לחברו והרבה מהם בענייני 'ממונות'. מיד לאחריה באה פרשת תרומה ולמד לאדם: "הודי יקר, אתה בא עכשיו לתורם – אשריך, רק לפני כן תברוק שאין לך כ'כסף' שאותה תורם 'בעיות' של ממונות, אם אותה רוצה לדעת כאמת, תחזור לפרשה הקודמת – פרשת משפטים, תלמד אותה, תברוק שהמקום שלך כשר נקי מגול וחמס ואח"כ תתורם ואז באמת אפשר לומר עליך: אשריך!".

מורנו המשגיח הרב שלמה לוי שליט"א הביא בספרו "חמדת שלמה" מעשה מחזק הקשור לענייננו: אבדור אחד הגיע לבעל ה"חפץ חיים" ר' ישראל מאיר הכהן מראזין זצ"ל והראה לו את האתרוג שלו והציג וציק לרב שקנה אותו בממון רב, ואותו זה מיוחד במינו, נרד כיפוי ומחודר במראהו, ממש שופרא דשופרא.

אמר לו החפץ חיים: "למה אני האם גם את הכסף שקנית בו את האתרוג ברכת תכלית הדקדוק כפי שבדקת את האתרוג, הרי ידוע שלא נחתם גור דינם של דור המבול אלא על הגול שנאמר: כי מלאה הארץ חמס מפניהם". נורא נורא.

ידוע שגדולי ישראל דקדקו והקפידו מאוד בכשרות ממונם, וכך גם על האדם להקפיד ולברוק שלא בטעות הוא 'מעגל פינות' ומכשיר את השו"ן. כי 'מה הבעיה כולם עושים את זה' ועוד משפטים 'פנים' שכאלה מבית מדרשו של יצר הרע.

ישנם החושבים שהם ידמו, יגזלו וישנו כספם באיסור ובמקרים הגרועים יותר כספם מגיע בנוסף לאיסור הגול גם עם איסורים אחרים: צער ונחמה לאוהבים היהודים, מכירת דברים אסורים וכו' כי כידוע: 'עברה גוררת עברה'.

לעצמם הם אומרים: 'מה הבעיה? אנחנו הרי תורמים, מחזיקים תורה, וזהו אגתו מסודרים'.

אולם אמר הקב"ה: איני חפץ בכסף זה, וכי אותה חושב לגנוב, לרמות, לחמוס ומכסף לתת לי? וכי אותה חושב שכך דרכך סלולה לגן עדן? לא ולא, אני חפץ בכסף שהגיע לך ביושר, ממון נקי, טהור, אותו תיתן לי".

השאלה הראשונה ששואלים את האדם אחר 120 שנותיו: "נשאת ונתת באמונה?" – הכוונה: האם המשא ומתן שלך היה ביושר ובהגינות כדיני התורה ודרכי ה'?

חבל ליפול כבר כשאלה הראשונה..... לפעמים האדם 'מקדק' ו'מחמיר' ו'מתחסר' בכשרות – רק את הכשרות הן המקפידה ביותר אני אוכל, בחסר – אוהב לעזור ומכל הלב, בשבת – מקפיד לעגן את השבת, לשיר מזמירותיה וללמוד את הליכותיה. אבל יהודי יקר אל תשכח שהממונות שלך שאיתן אתה קונה את המוצרים הכשרים בהרדור לשבת ואיתן אתה עושה גם חסדים יהיה כשר לא פחות משאר הדברים.

ואם האדם מקפיד על טהור כספו וממנו נותן צדקה ומחלל ובהצנע (כל אחד כחפצו ומליבו), זה הדבר הנצרך והמשמח אלוהים ואדם, ושנוכח לכך, אמן.

משולחן המלך

לימים, היתה סעודה גדולה בעיר, ושר המלך היה מסב בה, אך האיש הזה הלך וישב עם העניים במקום שפל. בעת הסעודה, ראה המשרת שהוא לא יושב כמו כולם, ונתן לו כפית. כאשר שמו לפניו את המאכלים, הוציא האיש את הכפית שלו מכיסו, והבריק כל הבית מהאור. כל הסועדים ביקשו לראות את הכפית הזאת, עד שהגיע השר ששאל למחירו. ענה האיש, "כמה שתעריכו אתם את מחירו". הציע השר חמישים אלף דינרי זהב, והעני התחיל לככות. הוסיף השר על מחירו, אך עדיין האיש בוכה. שוב הוסיף השר על מחירו, האיש ממשיך לככות עד שהתעלף. השיבו את רוחו ושאלו אותו למה בכה, וסיפר להם שהוא היה פעם מיליונר, ועכשיו, כשהוא רואה כמה כסף מוכנים לתת עבור הכפית הזאת המשובצת במרגליות, הוא נזכר שהוא היה במדבר, במקום שיש שם מלא אבנים טובות ומרגליות כאלה. לו היה משכיל לקחת עוד אבנים טובות משם, היה מרוויח עכשיו הרבה יותר.

כך גם בחיי האדם עלי אדמות, "ימיו כצל עובר", והוא אינו יודע יומו. יש לפנינו בעולם הזה אוצרות מלאים מרגליות, שהם התורה והמצוות והמעשים הטובים, שערכם לא יסולא בזזה ובפז. כשמגיע זמן מצוות סוכה, לולב, תפילין, ציצית וכו', צריך לדרוך אחריהן כתיקונן, כי אנו לא יודעים את השכר הגדול שיש בעולם הבא. כי לאחר שהאדם עולה לעולם האמת, הוא רואה את השכר הגדול שמקבל עבור המצוות, והוא מתחרט ואומר לעצמו: "הייתי במקום שהייתי יכול לאסוף הרבה תורה ומצוות ומעשים טובים..." ככה זה האדם.

ואין לו דאגות. התינוק לעולם לא יושב בטל, אלא תמיד עסוק. התינוק, לעולם כשרוצה הוא איזה דבר, הוא בוכה ובוכה, עד שמקבל...

ר' בונים מפשיסחא אומר: שלושה דברים האדם צריך ללמוד מהגנב – הגנב אף פעם לא מתעצל, אלא הולך בלילה, בקור ובגשם לעשות מלאכתו. דבר שני, אם הגנב לא הצליח בפעם הראשונה, ינסה עוד ועוד עד שיצליח. דבר שלישי, הגנב לא בז לקטנות, ולא ימנע את עצמו גם מגניבה קטנה.

באופן כללי, האדם צריך להתפלל לבוראו לסייעתא דשמיא, ולקוות שיענו לו מן השמיים. בעודו צעיר, הוא צריך לעשות תשובה ולהתגבר על יצרו. כמו שאדם מפריש מפירותיו כיסורים ומעשרות, כך גם בבחירתו, כשעדיין הוא בתוקפו, כל אשר בכוחו לעשות, יעשה – ייגע עצמו בתורה, ידרוך ויעשה מצוות. כמו שאמר רבותינו: "שוב יום אחד לפני מיתתך". וכי אדם יודע יום מותו? אלא, כל יום יעשה תשובה, כי אי אפשר לדעת... "כצל... ימינו על הארץ" – כצל הדבורה שאין בה ממשות, כך הם חיי האדם. וכך כל ימיו יהיו בתשובה.

אמר רבותינו: "ככל עת יהיו בגדיך לכנים" – אלו הן המצוות שנעשה מהן מלבוש לנשמה. "ושמן על ראשך אל יחסר" – התורה שעוסק בה לשמה, היא שמן מזוקק. אלה יעמדו לו למליצי יושר אחרי אריכות ימים. "שכר מצווה בהאי עלמא, ליכא" – כלומר, אי אפשר להעריך את שכר המצוות במונחי העולם הזה, אלא צריך היום לעשותם, ומחר לקבל שכרם.

ננצל כדי שלא נתחרט היה עשיר שירד מנכסיו, עד שמכר את כליו וכל מלבושיו. מרוב שהוא היה עשיר, הכף שהיה אוכל בה היתה משובצת באבנים טובות ומרגליות. עכשיו, מרוב דוחקו, מכר את כל המרגליות שהיו משובצות בכף, והכפית הזאת נשארה מנוקבת, עד שלא יכול היה לאכול בה. ויהי היום, כשהלך האיש במדבר, הוא ראה לפניו אבנים בוהקות. הוא שלח את ידו והרימן, והכניס בנקבי הכפית שלו, עד שהתמלאה הכפית שוב באבנים יקרות כמקודם.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב.....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג דן גבאי שליט"א

דף היומי במתיקות ובהירות, משניות וסויות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות

בימים: א, ב, ד, ה, בשיבת המישי"ר רח' אורט ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהבנה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לדוחות הלומדים

זוהר על הפרשה

מעלת עם ישראל ודבקותו בקב"ה

(ח"ב קכ"ו ע"א) וידבר יי אל משה לאמר. (שמות כה)
דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו וגו'. רבי חייא פתח, והנה בפתיחה זו יפרש ויקחו לי תרומה שציוה הקב"ה ואמר אחד שאני רציתי בישראל ונדבקתי ונקשרתי עימם ראוי להם שגם הם יקחו לי לצורכי ועשונני לאלוהי שלהם (רא"ג), והקדים לפרש הפסוק בתחילים (קלה) שכתוב בו **כי יעקב בחר לו יה ישראל לסגולתו, כמה חביבין ישראל קמי קדשא בריך הוא,** ופתיח בשבחן של ישראל ואומר כמה חביבים ישראל לפני הקב"ה, והקב"ה כל כך מחבב את ישראל, עד כדי כך **דאתרעין בהו,** שרצה בהם הקב"ה אפילו שעדיין לא היו ראויים לכך (רא"ג), לפי שצפה שהם עתידים לעשות רצונו (רמ"ק) **ובעא לאתדבקא בהו,** ורצה להתדבק בהם מצד ז"א קדישא להיות משיגה עליהם תמיד, ולהיות חלקו כחלקם שאם טוב להם גם לו תגיע טובה ואם הם בצרה ח"ו, בכל צרתם לו צר (רמ"ק) **ולא תקשרא עמהון.** וכן רצה להתקשר עימם מצד השכינה הקדושה, כי היא ממש נמצאת עימם בכל מקום אפילו בגלות הקשה ביותר ולכן גלות ישראל נקראת גם גלות השכינה (רמ"ק) **ועבר להון עמא יחידיא בעלמא.** וע"י התדבקות והתקשרות הקב"ה בישראל עשה אותם עם יחיד ומיוחד בעולם **דכתיב, כמו שכתוב בשמואל (ב' ז) ומי בעמך בישראל גוי אחד בארץ,** שאפילו אם יתגייסו אומות העולם, לא יגיעו למעלה של ישראל (רמ"ק) **ואינון אתרעין ביה, ואתקשרין ביה.** והם, עם ישראל החכמים, רצו וברחו בהקב"ה מכח נשמתם הקדושה והתקשרו בו בקשר חזק ותמיד, וכל הזמן מוסיפים עוד חזק להתקשר בהקב"ה (רמ"ק) **הוא דכתיב, וזה הכוונה שכתב הפסוק (שהקדימו למעלה) כי יעקב בחר לו יה.** ופסוק זה מתפרש לשני דברים, אפשר "כי יעקב" הוא זה ש"בחר לו" את "יה", או אפשר שהפירוש הוא, "כי" את "יעקב בחר לו יה" ושניהם אמת (רמ"ק) **וכתיב (דף קכ"ו ע"ב) (דברים לב) כי חלק יי עמו.** פסוק זה מורה על אחד מן הפירושים הנ"ל שהקב"ה הוא זה ש"בחר בישראל לחלקו להיות לו לעם **ויהב לשאר עמיו שולטנין רבין ממוני עלייהו,** ולאומות העולם כדור הפלגה הביא שחלקם יהיה אצל שרים ושליטים גדולים עליונים (רמ"ק) **והוא נטיל לחולקיה ישראל ואח"כ הוא לקח לחלקו את עם ישראל (רמ"ק).**

אדם שרוצה לקיים מצוה בראוי צריך לשלם על המצוה

פתח רבי שמעון ברישא ואמר, פתח רשב"י בתחילה ופירש ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי. ויקחו לי, פירושו **האי מאן דכעי לאשתדלא במצוה,** אותו אדם שרוצה להשתדל לקיים מצוה מעשית ולאשתדלא ביה בקודשא בריך הוא, ורוצה להשתדל שע"י המצוה יהיה עילוי ונחת לקב"ה

ממלכת הרשב"י

עיר וקריש מן שמיה נחית

וגם לגרום ליחוד קובה"ו **אצטריך דלא ישתדל ביה בריקנייא ובמננא.** צריך שהשתדלות במצוות לא תהיה בחוסר הכנה, ולא שיקבל המצוות כמתנה בחינם אלא ישלם עליהם **אלא אצטריך ליה לבר נש לאשתדלא ביה כדקא יאות כפום חיליה.** אלא צריך האדם להשתדל להוציא ממון על המצוה כראוי כפי כוחו ועושרו (רא"ג), כי כאמת מצוה אחת שווה יותר מאלפי זהב וכסף, ובוה שמוציא ממון כפי כוחו לצורך קיום המצוה, מוכיח שבאמת המצוה יקרה וחשובה לו ו**הא אוקימנא מלך דא בכמה אתרי,** והרי העמדנו ודיברנו בדבר זה בכמה מקומות **יאות למיסב בר נש ההוא אשתדלותא דקודשא בריך הוא.** ואמרנו שראוי לאדם לקחת ולקנות ולהחשיב את אותו חפץ של המצוה שיש להקב"ה בו עסק ורצון באותה מצוה, והיינו מעשי המצוות שיש להקב"ה חפץ ורצון בהם **כמה דאת אמר כמו שאמר הפסוק (דברים טז) איש כמתנת דו וגו'.** והיינו שכל אחד לפי כח ידו צריך להוציא ממון וע"י כך קונה המצוה חשיבות בליבו.

החילוק בין לימוד התורה לשאר מצוות

ואי תימא, הא כתיב ואם תקשה ותאמר איך אתה אומר שמצוות צריך לקנות בכסף כפי כוחו והרי כתוב בישעיה (נח) לכן שברו לשון קנין ואכלו ולכו שברו בלוא כסף ובלא מחיר יין וחלב, ויין וחלב הם רמז לתורה ואומר שיקנו אותם ללא כסף **דקא איהו במננא,** (ואשתדלותא בלא כסף) שררי רואים מהפסוק שעסק התורה, אפשר גם בחינם **ואיהו אשתדלותא דקודשא בריך הוא.** והתורה היא הדבר שיש לקב"ה בה חפץ ורצון, והוא תיקון לז"א, ולמעלה אמר שדבר שיש חפץ ורצון בו לקב"ה ראוי לקנותו בכסף מלא כמו שקונה המצוות תפילין ציצית אטרוג **אלא אשתדלותא דאורייתא,** אלא מתוך ואומר שהשתדלות של עסק התורה אינה כהשתדלות שאר המצוות, כי התורה היא שלמות הרוח, וההשתדלות בה בעיניו הוא תיקון הנשמה **כל מאן דכעי זכי בה.** וכל מי שרוצה ויש לו חשק גדול וזוכה בה, ומבאר מה החילוק שיש בלימוד התורה יותר משאר המצוות **אשתדלותא דקודשא בריך הוא למנדע ליה,** כי עסק התורה הוא כדי לדעת את הקב"ה והיינו שלומד את רצון הקב"ה איזה מצוות לקיים, וכן לומד איך לקיים המצוות, וכן לומד את טעמי המצוות, ועסק זה אינו מתלבש במעשה אלא הוא ע"י דיבור שהוא יותר גבוה והדיבור נקרא פנימיות הנפש שאין לה שייכות בממון (רמ"ז) והנפש הפנימית הדקה היא

נמשכת מהמלך ז"א עצמו ובז"א אין אחיות החיצונים, לכן לא צריך בו את ענין התשלום שמתרדו להוציא אחיות החיצונים מהמצוה (מק"מ) **כל מאן דכעי זכי ביה, בלא אגרא כלל.** כל מי שרוצה לזכות לתורה וזוכה בה בלי תשלום כלל **אכל אשתדלותא דקודשא בריך הוא דקיימא בעובדא,** אבל ההשתדלות לכבוד הקב"ה ותיקון השכינה שתלוייה במעשה המצוות **אסיר לנטלא ליה למננא ובריקנייא,** אסור לקחת אותם בחינם ולהביא אותם ריקים ללא שום הוצאת ממון עליהם **בגין דלא זכי בההוא עובדא כלל, לאמשכא עליה דוחא דקודשא,** לפי שלא זוכה ע"י עשיית איזו מצוה להמשיך עליו רוח של קדושה **אלא באגר שלים** רק בתשלום מלא על המצוה, כי קיום המצוות הוא כמלכות אשר בה יש מקום אחידה לחיצונים כמ"ש "רגליה יורדות מות", וע"י שמשלם על המצוה, מפריד ממנה החיצונים והקליפות, כי החיצונים נקראים ריקנים ואין להם אחידה במצוה (מק"מ).

השראת שכינה על עם ישראל באה ע"י הצדיק

(ח"ב ק"מ ע"ב) פתח רבי אבא ואמר, (שמות כה) **ויקחו לי תרומה מאת כל איש וגו' משה, בשעתא דקודשא בריך הוא אחמי ליה עובדא דמשכנא בשעה שהקב"ה הראה לו למשה מעשה המשכן, הנה קשה קמיה, ולא יכיל למקים ביה היה קשה לפניו ולא היה יכול לעמוד בהבנת ענינו, כי היה קשה לו מאוד כיצד אפשר שהשכינה הקדושה תרד למטה ותתלבש בחומר, ועוד כיצד יוכלו קורצי חומר ילודי אשה להמשיכה אצלם, והא אוקמוה והרי כבר העמדנו ופרשו רבותינו ע"ז במדרש. והשתא אית לן למקשי הלא ועתה שירענו שהשכינה ירדה ושרתה בתחתונים, (אפי' שעדיין אין אנתנו יודעים איך זה אפשר) יש לנו להקשות כאן, אי תרומה דא, יהבה קודשא בריך הוא למשה בלחודו' אם תרומה זו שהיא סוד השכינה הקדושה, נתנה הקב"ה למשה לבדו שתשרה עליו, אם כן, היך יהבה לאתרא, ואמר דלכני ישראל יקחו האי תרומה איך נתנה הי"ת לאחד, ואמר שכני ישראל יקחו לעצמם את זו התרומה שהיא השכינה, לשרות עליהם.**

אלא ודאי למשה יהבה, ולא יהבה לאתרא ומתוך, ודאי שהי"ת נתן למשה רבנו את השכינה ולא נתנה לאחר, כי השכינה נקראת כלת משה והשיאה לו, אלא שע"י שהשכינה תשרה על משה רבנו, אז מכח זה תשרה על כל עם ישראל. וזה שאמר ויקחו לי תרומה, כי כיון שהשכינה למטה בשביל משה, כאילו שכל עם ישראל לוקחים אותה והיא שורה עליהם, למלכא דהנהו בגו עמיה, ולא הנות מטרוניתא עמיה דמלכא משל למלך שהיה בתוך עמו ולא היתה המלכה עם המלך. כל זמנא דמטרוניתא לא הנות עמיה דמלכא, לא מתיאשי עמא ביה, ואנון לא יתבין לרחוץ בן זמן שהמלכה לא היתה עם המלך, לא כטווחים. כיון דאתת מטרוניתא, כל עמא תראן, ויתבי ברוחצני אבל כיון שבאה המלכה, כל העם היו שמים ויושבים לבטח כי יודעים שהמלך יישב עמם תמיד. כך בקדמיתא, אף על גב דקודשא בריך הוא עבד לון נסין ואתין על ידי דמשה כך הוא הנמשל בתחילה אע"פ שהקב"ה עשה להם נסים ואותות על ידי משה לבד, לא מתיאשי עמא עדיין לא סמכו. כיון דאמר קודשא

זוהר על הפרשה

אשרי מי שזוכה לעסוק בתורה בעוה"ז יזכה גם לעוה"ב ואפילו בקבר שפתותיו רוחשות דברי תורה

וכמה זיון עליון אוקימנא במאן דאשתדל באורייתא, וכמה סודות עליונים העמדנו במי שעוסק בתורה זוכי לאתקשרא באורייתא דלעילא. שזוכה להתקשר בתורה שלמעלה שהיא בחינת ז"א בְּהַאי עֲלֵמָא לֹא שְׂכִיד, והחיבור לתורה העליונה הוא, ע"י שבוה העולם אינו שוקט מלימוד התורה אפילו לרגע, משא"כ בשאר המצוות שוק תלויות בזמן וְלֹא שְׂכִיד בְּעֲלָמָא דְתִיבָּא וְע"י כך יזכה שגם בעולם הבא לא ישקוט מלימוד התורה, וְאֵפִילוּ בְּקִבְרָא שְׁפֹתֶיהָ מְרַחֶשֶׁן אִוְרֵיתָא ואפילו בקבר שפתותיו רוחשות דברי תורה, כְּמָה דְאֵת אִמֵּר כְּמוֹ שאומר הפסוק בשיר השירים דוֹכֵב שְׁפִתַי יִשְׁנִים. שהקב"ה ע"י התורה דוכב שפתי ישנים הם התלמידים חכמים ששכרו את טבעם לעמוד בתורה. (ע"כ רעיא מהימנא).

רצון לבם של הצדיקים לתורה ולמצוות ולא לתאוות הבטלות של העוה"ז

פתח ואמר פתח רשב"י לבאר הפסוק (שמות כה) וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה, ומבאר מדוע הוסיף תיבת "לי" כדלקמן הֵכָא אִיהוּ יְחֻדָּא בְּכָלְלָא חָדָא, עֵילָא וְתַתָּא. ואמר כאן הפסוק מדבר על יחוד זו"ן שדם בכלל אחד למעלה ולמטה בסוד יהו"ה אחד ב"א ושמו אחד בנ"ק, וְיִקְחוּ תְרוּמָה לֹא כְתִיב, אֵלָא וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה, הוסיף הפסוק תיבת "לי" ומכאן לומדים עֵילָא וְתַתָּא בְּכָלְלָא חָדָא, בְּלֵא פְרֻדָּא כָלִל שֶׁהַיְחוד כֵּן הוּא יְחֻד שְׁנֵכָלִים זו"ן כאחד בלא פְרֻד כָּלִל, והמלכות נקראת תְרוּמָה ואמר שיקחו לִי תְרוּמָה שְׁחִבְיָאוּ לִי אֵת הַמְלָכוֹת ע"י נְדָבוֹתֵיכֶם לְמִשְׁכָּן.

מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תְרוּמָתִי. הָאֵי קֵרָא, ושואל כי זה הפסוק הֵכָא אִצְטְרִיךְ לִיָּה לְמִימְרָא, כך היה צריך להאמר כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ, (ס"א יקחו את תְרוּמָתִי) ללל תיבת "מאת" מֵאֵי מֵאֵת כָּל אִישׁ. א"כ מה מלמדנו שהוסיף תיבת "מאת" אֵלָא יְחֻדָּא הֵכָא לְאִינוּן מְרִי מְדִין ומבאר ואומר אלא סוד יש כאן לחכמים בעלי המדות העליונות שדורשים ענין המדות שהם הספירות (מק"מ) דהיינו לאלה היודעים בפנימיות התורה, וְכֵאִין אִינוּן צִדִּיקָא, יִדְעֵי לְשׁוּאָה רַעוּתָא דְלִבְהוֹן לְגַבִּי מְלָכָא עֲלָאָה קִדִּישָׁא, ובהקדם לבאור אמר אשריהם הצדיקים שיוצאים לבוון את רצון לבם לרצון המלך העליון ז"א הקדוש הנקשר בנ"ק ראשונות ומשם יתייחד במלכות (רמ"ק), כי הצדיקים לבם ברושם ויודעים איך להגביר חשקם שמחתם והשתוקקותם לתורה ולמצוות וְכָל רַעוּתָא דְלִבְהוֹן לְאֵו אִיהוּ לְגַבִּי עֲלָמָא דָא, וּבְכִסּוּפָא בְּטִלְהוֹן דִּילִיָּה. וכל רצון לבם הוא לא מכון לרצון העולם הזה הגשמי, ולא לתאוות הבטלות שלו, כי הם מהבילים את כל עיניו זה העולם ואין להם שום רצון לאיזהו כבוד והדר לשם ותוילת בזה העולם, אֵלָא יִדְעֵי וּמִשְׁתַּדְלֵי לְשׁוּאָה רַעוּתָהוֹן וְלֵאחֲדָבְקָא לְעֵילָא, אלא יודעים הצדיקים ומשתדלים לשים כל רצונם, ולהתדבק למעלה בגין לְאִמְשָׁכָא רַעוּתָא (דְלָהוֹן) דְּמֵאֲרִיָּהוֹן לְגַבִּיָּהוֹן מְעִילָא לְתַתָּא כְּשִׁבִיל לְהַמְשִׁיךְ אליהם הרצון של אדונם ז"א קדישא ממעלה למטה.

הדרך להתחבר לקב"ה כי ע"י לימוד התורה ידע האדם כל תר"ג מצוות ואיך לעבוד את הקב"ה דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדֵּל בְּאִוְרֵיתָא, זָכִי בְּהַאי עֲלָמָא, וְזָכִי בְּעֲלָמָא דְתַתָּא, שכל מי שמשתדל בעסק התורה לשמה בקדושה ובטהרה מתוך מעשים טובים ומדות טובות (דמשק אליעזר), זוכה בעולם הזה להיות שמור ומקושר לבורא יתברך וניצל מכל נזק, וזוכה בעולם הבא להיות מקושר לקב"ה שהוא תכלית הטוב וְאִשְׁתַּיִב מִכָּל קְטֻרוֹגִין בִּישׁוֹן. וע"כ ניצל מכל קטרוג רע בגין דְּאִוְרֵיתָא יְחֻדָּא דְּמֵחִימְנוּתָא אִיָּהוּ, לפי שהתורה היא סוד האמונה, כי האמונה היא סוד רוחניות עליונה היורדת ומתפשטת בתחתונים ע"י התורה דְּמָאן דְּאִתְעַסַּק בָּהּ, אִתְעַסַּק בְּמֵחִימְנוּתָא עֲלָאָה, שהמתעסק בה מתעסק באמונה העליונה וע"כ ק מקבל דרגות גדולות וגבוהות באמונה כי הוא זוכה ליחוד כל העולמות מהכתר העליון עד הדבר הגשמי ביותר שבוה העולם קְרִישָׁא בְּרִידָא הוּא אֲשֶׁרִי שְׂכִינְתִּיהָ בְּגִיָּה דְלָא תַעֲדִי מְנִיָּה הקב"ה משרה שכניו בתוך אותו העוסק בתורה ואינו כשאר המצוות שהשכינה שורה רק בעת עשיית המצווה.

מי שיודע איזה דבר תורה צריך לרדוף אחריו כדי ללמוד ממנו

מאן דִּידַע מִלָּה דְּאִוְרֵיתָא, אִצְטְרִיךְ לְמַדְרֵךְ אִתְבְּרִיָּה, מי שיודע מילה של תורה או איזה דברי תורה, צריך לרדוף אחריו וְלֵאחֲדָבְקָא הָאֵי מִלָּה מְנִיָּה, וללמוד את אותו דבר תורה ממנו לְקִימָא דְרָא דְכְתִיב, לקיים את סוד הכתוב מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ שְׁפִירֵשׁוּ: "כל איש אשר ידבנו" הקב"ה להיות בלבו אור תורה תִּקְחוּ אֵת תְרוּמָתִי. ממנו תקחו את תְרוּמָתִי היא התורה שנתתי בלבו אִוְרֵיתָא אִילָנָא דְתִיבָּא אִיהוּ, לְמִיָּהב חֵיין לְכָלְלָא. התורה היא אילן החיים לתת חיים לכולם ולכן לא יאמר האדם מה לי לרדוף אחר החכם היודע התורה הרי אור השכינה המאיר בקרבו הוא שייך לחכם ולא לי, אלא ידע כי התורה נותנת חיים לכולם ואפילו אם היא נמצאת אצל אחד היא נותנת חיים לכולם מָאן דְּאִתְתַּקַּף בְּאִוְרֵיתָא, אִתְתַּקַּף בְּאִילָנָא דְתִיבָּא, מי שמתחזק לעסוק בתורה בכל כוחו ומשכר טבעו הגשמי ועמל בתורה, הרי הוא מתדבק חזק בעץ החיים כְּמָה דְאֵת אִמֵּר כְּמוֹ שאומר הפסוק במשלי (ג) עֵץ חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בָּהּ כָּל שְׁמַחֲזִיק וְעַמֵּל בְּתוֹרָה יוֹתֵר חֹזֵק, כך היא לו עץ חיים.

מן גלותא ברחמי

בְּרִידָא הוּא וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה כִּיֹּן שֹׁאמֵר הַקֵּב"ה וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה, וְעוֹד אִמֵּר, וְנִתְתִּי מִשְׁכָּנִי בְּתוֹכְכֶם. מִיָּד אֲתִישׁוּ כָלְהוֹ, וְחֻדוּ בְּפִלְהֵנָּא דְקוֹדֶשׁא בְּרִידָא הוּא מִיָּד הִתְחַזְקוּ כוֹלֵם וּשְׁמֻרוֹ כְּעִבְדוּתוֹ שֶׁל הַקֵּב"ה כִּי עֵתָּה יִדְעוּ שֶׁהַקֵּב"ה קָבַע דִּירוֹתוֹ בְּתַחְתּוֹנִים, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (במדבר ו) וְיִהְיֶה בְיוֹם כָּלֵת מוֹשֶׁה, דְּנִחְתַּת כָּלֵת מוֹשֶׁה לְאֶרְעָא וְהָ שְׁכֻתוֹ וְיִהְיֶה בְיוֹם כָּלֵת, וְדוֹרֵשִׁים חו"ל כָּלֵת חֹסֵד ו' (ע"ש באור החיים) לְדַמּוֹ לָנוּ שִׁירְדָה הַשְּׂכִינָה שֶׁהָיָה כָּלֵת מוֹשֶׁה לְאֶרֶץ לְשִׁכּוֹן בְּתַחְתּוֹנִים.

הצדיקים שמתענגים בעוה"ז רק מסעודות מצוה אין רוח הטומאה שורה עליהם

(ח"ב קמ"א ע"א) גּוֹפִיָּהוֹן צִדִּיקָא, דְלֹא אִתְמַשְׁכוּ בְּהַאי עֲלָמָא כְּתֵר הֵנָּאִין דְּהֵיָא קְלִיפָה תִּקִּיפָא הַטּוֹת שֶׁל הַצִּדִּיקִים שֶׁלֹא נִמְשְׁכוּ בִּזְרָא הַעוֹלָם אֲחֵר הַנָּאִוֹת וְהַתַּאֲוֹת שֶׁל הַעוה"ז שֶׁהֵם הַנָּאִוֹת שֶׁל אוֹתָהּ קְלִיפָה חֻזָּקָה שְׂכָאָה מִזְוָהמֵת הַנֶּחֱשׁ כְּנוֹדַע, וְזֹכִים, לֹא שְׁלֵטָא עֲלֵיהוֹן רֻחַ מְסַאכּוֹ כָּלִל שֶׁלֹא שוֹלֵטת עֲלֵיהֶם רֻחַ הַטּוֹמָאָה כָּלִל, דְּהָא לֹא אִשְׁתַּתְּפוּ אִתְבְּרִיָּה כְּלוֹם בְּהַאי עֲלָמָא שֶׁהָיָה לֹא נִשְׁתַּתְּפוּ וְהִלְכוּ אַחֲרֶיהָ כָּלִל בִּזְרָא הַעוֹלָם. כְּמָה דְּנוֹפָא דְרִישִׁיָּא אִתְמַשְׁךְ בְּהַאי עֲלָמָא כְּתֵר הֵיָא קְלִיפָה תִּקִּיפָא כְּמוֹ שֶׁהֻזָּף שֶׁל הַרְשָׁעִים נִמְשָׁךְ בִּזְרָא הַעוֹלָם אֲחֵר אוֹתָהּ קְלִיפָה חֻזָּקָה שֶׁל הַנֶּחֱשׁ, וְהֵנָּאִין עֲנֻגִין דִּילִיָּה וְתִיקֻנִין דִּילִיָּה, הֵכִי אִסְתָּאב, כְּתֵר דְנִפְקַת גִּשְׁמִיתָה מְנִיָּה וְהַנָּאִוֹת וְתַעֲנֻגִים שֶׁל הַרְשָׁע שֶׁהָיוּ לוֹ בְּעוה"ז וְכִּי הַקְּשׁוּטִים וְהַמְּלֻבָּשִׁים וְהַמְּוֹתָרוֹת שֶׁהָיוּ לוֹ בְּעוה"ז, כִּי מִמְשִׁיךְ לְהַטְמִיא אַחֲרֵי שִׁוְצָאָת הַנֶּשְׁמָה מִמֶּנּוּ.

גּוֹפִיָּהוֹן צִדִּיקָא, דְלֹא מִתְעַנֵּי בְּהַאי (דף קמ"א ע"ב) עֲלָמָא טוֹפְתִיהֶם שֶׁל הַצִּדִּיקִים שֶׁלֹא מִתְעַנֵּים בִּזְרָא הַעוֹלָם, אֵלָא מִתְעַנֵּי דְמִצְוָה, וְסַעוּדָתִי שְׂכִינְתִי וְחֵיין וְזִמְנִין אֵלָא אִךְ וְרַק מִתְעַנֵּים שֶׁל מִצְוָה וְסַעוּדוֹת שֶׁל שְׂכִינְתוֹ וְחֵיין וְזִמְנִין, וְהוּא רֻחַ מְסַאכּוֹ לֹא יָכִיל לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהוֹן אוֹתָהּ רֻחַ טוֹמָאָה לֹא יָכִיל לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהֶם לֹא בְעוה"ז וְלֹא בְעוה"ב, דְּהָא לֹא אִתְעַנֵּי מִדִּילִיָּה כְּלוֹם שֶׁהָיָה לֹא הִתְעַנֵּי מִשְׁלֹא כְּלוֹם, מִחֻלָּה הַסֵּט"א. וְהוּאִיל לֹא נִטְלוּ מִדִּילִיָּה, לִית לִיָּה רִשׁוֹ עֲלִיָּהוֹן כָּלִל וּמִכִּיִּין שֶׁלֹא לָקְחוּ מִחֻלָּה הַנֶּחֱשׁ כְּלוֹם אֵלָא הִתְעַנֵּי עַל הַשֵּׁם שֶׁהוּעֻג הַזֶּה הוּא מִצְוָה כְּנוֹדַע כְּמ"ש וְקִרְאָת לְשִׁכַּת עֻגֹג וְהוּא מִכְפֵּר עַל הַנֶּגַע, כִּי ע"י שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל מִתְעַנֵּים כֵּאֵן לְמִטָּה טוֹרִמִּים תַּעֲנֻג בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַל וְלִכּוֹן אִין לוֹ רִשׁוֹת עֲלֵיהֶם כָּלִל וְעִיקָר. וְכֵאֵן אִיהוּ מָאן דְלֹא אִתְנִי מִדִּילִיָּה כְּלוֹם אֲשֶׁרִי אוֹתוֹ מִי שֶׁלֹא נִתְּנָה כְּלוֹם מִחֻלָּה הַסֵּט"א.

התורה היא סוד האמונה העליונה, והמתעסק בה הקב"ה משרה בו את שכניו

(רעיא מהימנא דף קל"ד ע"ב) פְּקוּדָא לְלִמּוּד תּוֹרָה כְּכָל יוֹמָא, מִצְוָה לְלִמּוּד תּוֹרָה כְּכָל יוֹם, דְּאִיָּה יְחֻדָּא דְּמֵחִימְנוּתָא עֲלָאָה, לְמַנְדֵּע אִתְחִיָּה דְקוֹדֶשׁא בְּרִידָא הוּא. שֶׁהַתּוֹרָה הִיא סוֹד הָאִמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה שְׂכָאֲמַצְעוּתָהּ הַחִיבוֹר וְהִידִיעָה בְּדִרְכֵי הַקֵּב"ה, כִּי הַתּוֹרָה הִיא מוֹרָה אֵת

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בניהו שמואלי** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

רבי ציון ברכה זצוק"ל

אותו ומשפיע עליו שיחזור בתשובה.

ר' ציון היה רואה הכל, היה יודע אם זה שעמד לפניו אינו לובש טלית קטן או מתגלח בתער והיה מוכיח אותם על זה והיו נבהלים מפניו מהיכן הרב יודע הכל.

מעשה היה באדם אחד ניצל שואה, שלאחר שראה את כל ההרס והחורבן והאכזריות שעשו הנאצים לעם ישראל, וראה איך הרגו את ההורים שלו לעיניו, התפקר, בר מינן. ואמר ח"ו שאין אלוקים. וכך היה חי כמה עשרות שנים. הוא גר בקיבוץ, נשא אישה, הביא ילדים, וגידל אותם על "טהרת" הכפירה רח"ל.

פעם אחת, בחג הסוכות, בא לבקר אצל קרוביו שהיו משפחה של דתיים ושומרי תורה ומצוות. הוא בשלו, אינו מוכן לשמוע דבר מהדת, והם בשלהם. כן המשפחה הדתית, רבי יצחק כהן

יצ"ו, שהיה מאד מקורב לר' ציון, הפציר בו שיבוא אל הצדיק לראותו. "תבוא, רק תראה אותו, נראה

אם תעז לומר שאין אלוקים ח"ו!" וכשבאו לר' ציון, ר' ציון נעצר מלימודו והסתכל על היהודי הכופר, השתומם, ולא אמר מילה. לבסוף אמר: בוא נלמד ספר ראשית חכמה. הוא קרא לכל האנשים שהיו שם, שיתאספו ללמוד. כאשר ישבו כולם יחד, אמר ר' ציון לפתוח במסכת גיהנם. ואמר לאיש הזה שיקרא הוא בקול. כאשר התחיל לקרוא על כל העונש הבא בגיהנם על כל מי שכופר בה' יתברך, שזה עתה חמור יותר מכל העבירות, התחילו עיניו של

תפילה בכוונות

ר' ציון ע"ה היה מאריך בתפילה בכוונות הרש"ש כמה שעות, בלי גזמא, ותפילת

שמונה עשרה שלו היתה לוקחת שעה שלימה.

היה דבק בה' באמצע תפילתו, ממש היה מתעלה ומדבק בשורש נשמתו בעולמות העליונים כמו החסידים הראשונים, ולא היה שם לב לזמן שעבר. פעם בתפילת שבת, האריך כאמירת נשמת והיה דבק בתפילתו ומאריך בה ולא שם לב על הזמן, ועברו יותר מארבעים דקות אחרי הנץ החמה עד

שעמדו להתפלל תפילת העמידה.

ורבים השיב מעון

ר' ציון ע"ה היה מקרב ורוקים "בזרוע" - כשהיה הולך בדרונו לבית הכנסת ולבית המדרש והיה רואה בחור בלי כיפה על הראש, היה תופס אותו בכח או משהלך בדברים, ואומר לו: תבוא עימי להתפלל! חסר לנו מנין, בא תשלים! והבחרים האלו לא היו יכולים להשיב פניו ולברוח ממנו, כי היו נבהלים מפניו הקדושות והטהורות. כשהיה מגיע לבית הכנסת היה מכריז "בר מצוה" להכין סוכריות, והתפללים היו יודעים ומבינים מה כוונתו - כי עכשיו מגיעים לברית הברית תפילין בפעם הראשונה לאחר שעשה בר-מצוה. כך היה חוזר כל יום בדרונו. בכל פעם היה מוצא בחור או איש אחר, והיה מביאו לבית מדרשו וכך היה מקרב

אותו אדם ללוג דמעות. ככה וככה, עד שכבר לא היה יכול יותר להמשיך לקרוא. אז הפסיק אותו ר' ציון ואמר לו, עכשיו אתה מאמין שיש אלוקים? והודה לו ואמר כן, ואני מקבל עלי לחזור בתשובה! וכך היה שמאותו זמן היה יושב בבתי כנסיות ולומד מה שהיה יכול, והיה בוכה לה' על כל מה שהכעיס אותו בכל השנים שהיה כופר. לבסוף, לאחר כמה שנים נפטר אותו אדם בבית הכנסת, וזהו אות שנתקבלה תשובתו - שכן הוא נפטר במקום שאיזה מושב לו.

נתן בו עיניו

לעת זקנותו של ר' ציון, כאשר היה צריך לנפוש מעט לנוח, היה הולך ועושה כוונות וייחודים בגן סאקר בלויית תלמידיו. והנה פעם אחת, שכב שם ר' ציון ועצם את עיניו והיה מייחד ייחודים כדרכו בקודש, ותלמידיו היו מסכימו, והנה איש אחד הלך שם עם כלב מסוכן הנקרא "אמסטף". והאיש הזה, בראותו שיש כאן קבוצה של דתיים, שיחרר את הכלב ונתן לו ללכת חופשי בעצמו בלי שמירה. והנה הכלב הזה התקרב למקומו של רבינו, ותלמידיו התחילו רועדים מפחד - מה יהיה?! הרי זה כלב מסוכן! לבחורים לא הייתה ברירה, עמדו מאחרי ר' ציון ובטחו בזכותו

היום פשט, כי 'פשט' זה אותיות טפ"ש - צריך ללמוד גם סוד! א"א להקים את השכינה מבלי ללמוד סוד, בלי למוד הזוהר שמטהר את הנשמה. א"א ללמוד כל היום רק סדר נשים נזיקין, אלא צריך גם ללמוד פנימיות התורה לדעת את ה' כדי לעבודו בלב שלם ככל לבכם ובכל נפשכם. איך אפשר לדעת להתפלל אם לומדים רק פשט איך אדם יכול לדבר עם מלך מלכי המלכים אם אינו יודע עם מי הוא מדבר, אינו יודע את שמות הקודש. לכן צריך לזכות את הרבים ללכת בכל הכוללים ולהמריץ אותם שילמדו תורת הסוד כי ברא יפקון מן גלותא! זו הייתה דרכו.

ר' ציון זכה שכל בניו ובנותיו ילכו בדרך ה' בדרך התורה והמצוות, ובפרט זכות ע"ג זכות זכה,

שכנו יריד נפשי הרה"ג הגדול, מזכה הרבים, הוא רבי יצחק ברכה שליט"א, שהולך מחיל אל חיל ומרביץ תורה בתלמידים, והוא ראש ישיבה גדול. אשריו של ר' ציון, מה זרעו בחיים אף הוא בחיים, וכמו

שאמר חז"ל מסכת זבחים דף קט"ז על יעקב אבינו שלא מת, אותו דבר אפשר לומר על ר' ציון שזכה שכל בניו ממשיכים דרכו דרך הקודש. וזכה להחזיר הרבה בתשובה ולהעמיד

תלמידים הרבה אשר עומדים ומתפללים בכוונות הרש"ש זיע"א. יהא זכרו ברוך, ותעמוד זכותו להמליץ יושר בעדם ובעדינו ונזכה בקרוב לאקמא שכינתא מעפרא ולגאולה שלמה בכיאת גואל צדק ובנין ביהמ"ק בכ"א.

זה: "לאקמא שכינתא מעפרא" או בר"ת לש"ם. לא היה מתעייף מזה. היה אומר תמיד "לאקמא שכינתא מעפרא", וציוה שלא ישנו את שם ישיבתו, אלא תמיד ימשיכו לקרוא לו כך. כמו"כ ר' ציון לא איבד לילה אחד שלא היה אומר בו תיקון חצות. תמיד היה מזהיר את כל תלמידיו וסוכביו להשתדל לקום בחצות ולומר תיקון חצות, ואח"כ לשבת ללמוד בתורת הסוד, כדי להקים את השכינה מהגלות.

בבא סאלי א"ל תברך אותי

פעם אחת הביאו את ר' ציון ע"ה אל הבבא סאלי כדי שידברו בניהם ויכירו זה את זה, וכדי שהבבא סאלי יעזור לו' ציון להחזיק את הישיבה שלו. וכשראה אותו הבבא סאלי, מאד התפעל ממנו, והם דיברו בניהם בסודות

התורה. ר' ציון סיפר לבבא סאלי דברים שקיבל מרבו, הוא רבינו מרדכי שרעבי ע"ה. כשעמד לצאת ר' ציון מביתו של הבבא סאלי, ביקש ממנו ברכה, ואז ביקש ממנו הבבא סאלי שיברכו קודם. ר' ציון לא רצה, כי היה עניו גדול ולא החזיק מעצמו מאומה. אמר לו הבבא סאלי שנית: תברך אותי, והפציר בו, עד שלא יכול היה ר' ציון לסרב לו. הוא בירך את הבבא סאלי. רק אח"כ הבבא סאלי חזר וברך אותו, ואז חזר ר' ציון לביתו לחיים טובים ולשלום.

בדא יפקון מן גלותא

עיקר עבודתו של ר' ציון היתה לפרסם לימוד הסוד ולימוד הזוהר הקדוש. כמה פעמים שמעתי ממנו שהיה אומר שצריך לעזוב הכל וללמוד רק סוד. "צריך ללכת בכל הישיבות והכוללים ולומר להם כי א"א ללמוד כל

של הרב שינצל. וכאשר התקרב הכלב יותר, פתאום ר' ציון את עיניו הסתכל על הכלב ונתן בו עיניו הקדושות. תכף הכלב פרס, ומת במקום! (אח"כ בא בעל הכלב והתחיל לצעוק 'הרגתם את הכלב שלי וכו', אך בס"ד העניינים איתו הסתדרו.) כזה אדם קדוש היה ר' ציון ע"ה.

ר' ציון ע"ה חי ברחקות גדולה, בעוני, ובחוסר כל. היה הולך לשוק מחנה יהודה ביום שישי אחר הצהריים ואוסף כל מיני פרות וירקות כדי שלא יזרקו אותם. את הירקות האלו היה נותן לעניים, והיה אומר שיש בפרות אלו ניצוצות של קדושה, ולכן אסור להשחיתם, אלא צריך לאכול אותם. יש מעשה דומה לזה בגמרא מסכת תענית דף כ עמוד ב'. כשמורינו הרב היה ילד והיה בא אצלו, אצלו היה נותן לילדים קוקוס טחון לאכול, זה היה הממתק שהיה לו בבית.

בייסוריו - כיפר על הדור

ר' ציון ע"ה סבל יסורים כל ימיו ובפרט בשנותיו האחרונות, ממש היה מכפר על הדור ומצטער בצער השכינה. כמה פעמים רצו לומר לו שיעשה ניתוח כדי שלא יסבול כך, והיה צועק ואומר: מה אתם רוצים - שהשכינה תסבול במקומי?! ולא היה מסכים להסיר מעליו את היסורים.

שמה בעבודת ה'

מעולם לא מילא פיו שחוק בעולם הזה ולא היה שייך להצחיק אותו, כמו כן, לא היו יכולים לדבר איתו שלא ברצינות ובכבוד ראש. אבל בעבודת השם תמיד היה שמח, ולא היה מתפלל בעצבות כלל ועיקר, ח"ו, ולא היה מראה את צערו לאיש.

לאקמא שכינתא מעפרא

זו היתה המשימה של ר' ציון. לפני כל מצוה ומצוה שהיה עושה ולפני כל תפילה ותפילה, היה אומר לאקמא שכינתא מעפרא, וגם קרא לישיבה שלו בשם

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיישר

הלכות קריאת המגילה

ואפילו יש מקומות שנהגו בדווקא ללא טעמים ואפילו לעשות באמצע הפסוק טעם של סוף פסוק כיון שהמגילה נקראת איגרת ואין באיגרת טעמים ולכן בשעת הדחק כגון שאשתו צריכה לטרוח אחר קריאת המגילה יכול לקרוא לה בלא טעמים

ויש שרצו להביא ראיה שמותר לקרוא בלא טעמים שהרי השו"ע התיר לאשה בסתמא לקרוא את המגילה ויש שביארו שמותר לה לקרוא גם לגברים ואין מותר הרי אם קוראה בניגון וטעמים יש איסור של קול באשה ערוה אלא מוכח שלא צריך טעמים

ויש לדחות ראיתם שכתב ביחווה דעת שלא צריך לקרוא את המגילה בטעמים של ניגון גדול אלא בניגון של הבנת העניין וא"כ מותר לאשה לקרוא כך את המגילה ואין בזה איסור של קול באשה ערוה ולכן אין להוכיח מכאן שמותר לקרוא בלי טעמים

אבל מהראשונים כן מוכח שאפשר להקל לקרוא בלי טעמים ולכן בשעת הדחק אפשר לסמוך עליהם ולקרוך בלא טעמים

האם צריך לפשוט את כל המגילה ?

לפי דעת המקובלים, פושטים את כל המגילה לפני הקריאה [להורות על גילוי של אור גדול שמתגלה בשעת קריאת המגילה] ומשאירים אותה פתוחה כאיגרת עד סוף קריאת המגילה, ויחזרו שלא יהיה כיוון למגילה, ודעת השו"ע (סי' תר"צ סעי' י"ז) שפושט את המגילה תוך כדי קריאה, כלומר, שלאחר שמסיים לקרוא עמוד לא יגללו אלא ישאירו פתוח עד שבסוף הקריאה נמצאת המגילה כולה פשוטה לפניו.

ולכ"ע בסיום קריאת המגילה לפני הברכה צריך לגלות את המגילה (שו"ע סי' תר"צ סעי' י"ז, חו"ע פורים עמ' עה).

האם מותר לגעת בידו במגילה ?

מעיקר הדין צריך לגעת במגילה במטפחת, אבל יכול לסמוך לגעת בידו ע"י שיטול לפני כן את ידיו, שהרי יש מחלוקת ראשונים אם מותר לגעת בידו במגילה אסורה, ויש מחלוקת אם מועיל נטילת ידים לכתבי הקודש, ובצרוף שתיהם אפשר להקל לטול את ידיו ולגעת במגילה, והמחמיר לגעת רק ע"י מטפחת תבוא עליו ברכה (חו"ע פורים עמ' ע"ג-ע"ד).

האם מי ששמע או קרא מתגמגם יצא ידי חובה ?

מבואר בשו"ע (סי' תר"צ סעי' יב'), מי שקרא את המגילה מתגמגם, הואיל ולא נדרס יצא, שהרי הוא קרא את כל המגילה, אבל שמע מתגמגם לא יצא, כיון שחסר לו בוודאי כמה תיבות במגילה.

אבל אם הוא חלם, דעת האורלי"צ (ח"ד עמ' שט"ו) שיצא ידי חובה, וראיתו שהרי השו"ע (בסי' תר"צ סעי' ג') פסק שלועז [כלומר מי שאינו יודע שפת הקודש] ששמע בלשון הקודש יצא אע"פ שאינו יודע את פירוש הקריאה, והרי מי שאינו מבין וודאי תטרד מחשבתו בדברים אחרים, ואע"פ כן מבואר שיצא ידי חובה.

שאלה: ש"צ שלא יצא ידי חובה, באופן שהוא דילג על מילה, ונמצא שהוא לא קרא את כל המגילה (ולא יועיל שאח"כ יחזור על אותה המילה כיון שלא יצא ידי"ח משום קראה למפרע) אבל הקהל קראו את אותה המילה, האם הציבור יצאו ידי חובה, או כיון שהש"צ לא יצא ידי חובה גם הציבור לא יצאו ידי חובה ?

תשובה: מבואר בשו"ע (סי' קצד סעי' ג'), אם שני אנשים רוצים לברך ברכת המזון וכל אחד מהם יודע רק חצי ברכה, ורוצים שכל אחד יוציא את חברו בחצי הברכה שיודע, לא יוצאים ידי חובה, משום שאין ברכה אחת מתחלקת לשתיים.

וכן בשו"ע בהלכות קריאת המגילה (סי' תרצ סעי' ט'-י) מבואר, שלועזי [כלומר שלא יודע עברית] יכול לקרוא את המגילה בלשון לעז, אבל אשורי [כלומר שיודע עברית] יכול לצאת רק באשורית, ולא יכול לקרוא לוועזית (ובלשון אשורית גם לוועזי יוצא ידי חובה גם שהוא לא מבין את הלשון).

ומבואר במשנ"ב (ס"ק לג), אדם היודע אשורית, ורוצה להוציא לוועזי ידי חובה ע"י שהוא יקרא לו בלועזית, לא יוצא ידי חובה, כיון שהקריאה לא מועילה לו, משום שהוא חייב לקרוא רק באשורית, הוא לא יכול להוציא ידי חובה.

א"כ גם בנידון דידן, כיון שהש"צ לא יוצא ידי חובה, הוא לא יכול להוציא את הציבור ידי חובה.

אמנם בהליכות מועד (פורים פי"ד בלכה ב' ועין הערה יז) כתב, שיש חילוק בין הקורא בלועזית לבין הנידון דידן ואכמ"ל.

ולפי"ז י"ל, אם הש"צ החסיר מילה או שביטא מילה שמשנה את המשמעות, יחזור הש"צ והקהל על קריאת המגילה, אבל אם ביטוי המילה לא משנה משמעות, ובפרט אם זה היה בלייל פורים שהקריאה יותר קלה, וספק דרבנן לקולא, [וביום שהוא מדברי קבלה זה יותר חמור] כיון שיש פוסקים שאומרים שיוצא אפילו שהחסיר אם לא השתנה המשמעות, [אע"פ שלא נוקטים כך להלכה] ובצרוף שהציבור כן השלימו את המילה החסרה, יוצאים ידי חובה ולא חייבים לחזור על קריאת המגילה.

האם מותר לאדם שלא יודע טעמים לקרוא את המגילה ?

ראשית כל, אדם שלא יודע לקרוא יש חשש שיטעה גם בניקוד של המילים וישנה למילה את משמעותה [ולא יוצא בכך ידי חובה] או במילים שצריכים לחזור עליהם פעמיים בשינוי אותיות

ואם אין חשש לכך כגון שהשומעים עוקבים אחריו עם מגילה עם ניקוד והוא יודע את ההלכות רק שהוא לא יודע את הטעמים יש מקום להקל אמנם הב"ח חולק שחייב לקרוא בטעמים ומי שלא יודע טעמים שיציירם במגילה אמנם דעת המג"א שבדיעבד יוצא ידי חובה אם קרא ללא טעמים כמו בדיני ס"ת שיוצא בדיעבד אם קרא ללא טעמים ומבואר בריטב"א ובמאירי וכן הבית יהודה כתב בשם הר"ן ששונה מגילה מס"ת שלא צריך טעמים

מעשה בירחודי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאבכרי מוסדותינו

טסט לרכב לשנה?

מכאל פרסם רכבו למכירה, וציין במודעה שיש לרכב טסט לשנה. רוכש הרכב הגיע אל רשות הדואר כדי לעשות העברת בעלות, אלא שאו הדויעה לו שהרכב היה רשום על נכה ולכן לא שולמה אגרת הטסט המלאה, ועליו לשלם עוד כאלף שקלים. פנה הלווק אל המוכר וביקש ממנו שישלם את הטסט, לעומתו טוען מכאל כי שילם את הטסט ועשה בדיקת כשירות לרכב ואינו חייב לשלם יותר מזה.

תשובת הרב: נחלקו הדיינים על מי חובת התשלום והיותו טוב שיתפשרו הצדדים.

הנימוק: נחלקו הדיינים בנידון, יש שטענו שחובת התשלום על המוכר, כיון שהודיע שמוכר רכב עם טסט ועל כן אין הלווק צריך לדאוג לזה, יש שגם הוסיפו שחוק המדינה הוא שהנכה מקבל הנחה בתשלום הטסט עד שימוכר את הרכב, ומאז ואילך על הנכה עצמו מוטל חובת התשלום המלא, ובלאו הכי אינו יכול למכור את הרכב. טענה נוספת עלתה שהלווק יכול לחבוע את ביטול המקח אם ירצה, אך אינו יכול לחבוע מהמוכר תשלום הטסט, מטעם שכאשר מכר לו רכב שלא שולם עליו אגרת הרישוי אין הרכב ראוי לעלות על הכביש, ואינו בר ביטוח, נמצא שיש בו מום מהותי שאינו יכול לשמש למטרה לשמה הוא נועד, ומקח שיש בו מום יכול הלווק לבטל את המקח, אך אינו יכול להכריח את המוכר לתקן את המום.

לעומת זאת יש אחרים הטוענים לפטור את המוכר לגמרי, כי מבחינתו עבר הרכב טסט והיה לו הנחה, ותשלום האגרה בלא הנחה אינו אלא מס המוטל על המשתמש ברכב ועל הלווק לשלמו, להכריחם לא יוכל הלווק לטעון לביטול המקח כיון שאין אומדנא המוכיחה שלא היה קונה אם יודע שצריך לשלם אגרת רישוי רכב, וביטול המקח שייך רק כשיש אומדנא דמוכח [כמבואר בסמ"ח ח"א ס"ג] לכן הטוב ביותר שיתפשרו המוכר והלווק ביניהם והאמת והשלום ארבו.

לזכרון עולם במיכל ה'

רות בת שרה	מרדכי בן חביבה	גבריאל בן מסעודה	ר' שלום אהרון בן רחל
-----------------------	---------------------------	-----------------------------	---------------------------------

אגרת ל בני הנעורים

השפעת המקום על האדם וקדושת בתי כנסיות ובתי מדרשות

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח) את המשכן כולו החזיק קרש ארוך וגדול הוא הבריה התיכון המכריח מן הקצה אל הקצה. ובתרגום יונתן בן עוזיאל - "עץ זה הוא העץ ששתל אברהם אבינו בבאר שבע, וכאשר עברו ישראל את ים סוף כרתו מלאכי השרת העץ וזרקוהו לים והיה העץ צף על פני המים ומלאכי השרת היו מכריזים: "זה העץ אשר שתל אברהם בבאר שבע". (שמות כו, נח) במה זכותו של עץ זה להחזיק את המשכן כולו, מה המיוחד בו - אלא ודאי עץ זה ספג את קדושת מעשי החסד והאשל"ל שהיה עושה אברהם אבינו עם אורחיו, "ויקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ" (בראשית טז, ה) ומכוח אותם מעשים התקדש העץ עצמו, היינו כל מעשי החסד שהיה עושה אברהם הפכו את עץ זה לחפצא של קדושה וראוי הוא להחזיק את המשכן כולו.

הובא בקיצור שולחן ערוך (ס' קצט) - "טובי לבב שהאכילו עניים על שולחנם יש לעשות להם ארון (לקבורה) מן השולחן כמו שכתוב "והלך לפניך צדקך". רבותינו הצרפתים נהגו לעשות את ארון המתים מהשולחן שעליו אכלו כדי שהוא יבוא ויעיד על קדושתם. **הגמ' כבא מצינא (פג) מספדת שריכי אלעזר ב"ר שמעון רצה לברוק עצמו** אם חטא כאותו מעשה שהסגיר למלכות את אותו כוכב חצוף וגנב, ועל ידי כן גרם בשוגג למיתתו. וכיצד בדק עצמו, חתך חתיכת שומן מבשרו והגיחה בחמה לראות אם תשלוט בה רימה. וללמדנו בא שכיכות מעשינו להשפיע קדושה אפילו עד כדי הפיכת דבר גשמי לדבר רוחני עד שאין שליטה לתולעים בו. וכן מצינו בגמ' בחולין (ז), מספדת על חמורו של ר' פנחס בן יאיר שלא אכל טבל (תבואה שאינה מעושרת). וכן בשמות (כ, כג) כתוב "ואם מזבח אבנים תעשה לי לא תבנה אותן גזית כי חרבך הנפת עליה ותחללה", פירש"י "המזבח נבנה להאריך ימיו של אדם והברזל לקצר ימיו אין בדין שיונף המקצר על המאריך, ועוד שהמזבח מטיל שלום בין ישראל לאביהם שבשמים לפיכך לא יביא עליו סודת ומחבל.

ומוכא ברמב"ם (בית הכחידה ה"ב) "ומסורת ביד הכל שהמקום שכנה בו דוד ושלמה המזבח בגורן ארוונה (בית המקדש) הוא המקום שכנה בו אברהם המזבח ועקד עליו את יצחק, והוא המקום שכנה בו נח מזבח כשיצא מן התיבה, והוא המזבח שהקריבו עליו קין והבל, ובו הקריב אדם הראשון קורבן כשנברא, ומשם נברא, אמרו חכמים אדם ממקום כפרתו נברא. נמצא שיש סגולות של השפעה על מקום שהוא מקדש שיהיה במקום זה עוד דברים שהם מקודשים.

"גדולים מעשי רבי חייא" - הגמרא מספדת איך גרם שלא

ואפילו כשניצב אל מול הנשגב והנעלה לו ביותר, ביכולת ההרגל לכבות ולהמית כל רגשי קודש והתדוממות. והחסיד יעב"ץ פירש (כאבות א', ד') על הכתוב ביהושע (מ"ו, ט') "ובכא עם הארץ לפני ה' במועדים, הבא דרך שער צפון להשתחוות יצא דרך שער נגב, והבא דרך שער נגב יצא דרך שער צפונה, לא ישוב דרך השער אשר בא בו כי נכחו יצא". - כי הקפיד השי"ת שלא יראה השער ב' פעמים, פן יתרגל להם וישווה בעיניו כשער ביתו וקירות הבית לקירותיו. **והנה וודאי אדם נמצא רוב זמנו, או לכל הפחות פרק זמן נכבד במהלך חייו בבתי כנסיות ומדרשות** וראוי הוא להזכיר ולעודד עצמו תמידית שלא ידרדר בתוכם הרגלו וירגיש בהם ככביתו, וייעלם ממנו העובדה שנמצא בהיכל ה', ושרוי במשכן כבודו. וכבר הכירו חז"ל במציאות זו והורו דרך ועצה כדי לשמור על גחלת הקדושה והיראה, שיש לנהוג במקום קדוש זה כדאיתא בגמ' (מגילה כח) והובא בשו"ע (או"ח סי' קנ"א)

- "בתי כנסיות ובתי מדרשות אין נוהגים בהם קלות ראש כגון שחוק והיתול ושיחה בטלה, ואין אוכלים ושותים בהם ולא מתקשטים בהם ולא מטיילין בהם, ולא נכנסים בהם בחמה מפני החמה ובגשמים מפני הגשמים, ותלמידי חכמים ותלמידיהם מותרים לאכול ולשתות בהם מדרחק (משום ביטול תורה), ואין מחשכים בהם חשבונות אא"כ הם של מצוה כגון קופת צדקה ופדיון שבוים, ואם צריך להיכנס בהם לצורכו כגון: לקרוא לאדם, יכנס ויקרא מעט או יאמר דבר שמועה ואח"כ יקראו כדי שלא יהא נראה כאילו נכנס לצורכו". ועין שם עוד שאין ישנים בהם ואין נכנסים בהם כדי לקצר דרכו ולצאת מפתח שני, וכל כיוצא מדרכי הכבוד.

וזה שאמר נעים זמירות ישראל: "אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש, שבתי בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו" (תהילים כז, ד) - לשבת תמידית, ולהרגיש מבקר. ושורש שאלתו היא, שלא ייתן לכוח המאיים של ההרגל כישיבתו התמידית בבית ה', לפגום בתחושת היראה שיש למבקר.

והעצה היעוצה כרי לחיות במיוזג זה שמצד אחד מקום השכנת השכינה, ומאידך מקום משכנו אנו, - וההרגל בו משכיח יראתו. - איתא בברכות (ל'): "עבדו את ה' ביראה וגילו ברעדה" מאי וגילו ברעדה א"ר אדא בר מתנא אמר רב: במקום גילה שם תהא רעדה. אביי הוה יתיב קמיה דרבה חזייה דהוה ברח טובא אמר: וגילו ברעדה כתיב, אמר ליה: אנא תפילין מנחנא". פירשו תלמידי רבינו יונה "וגילו ברעדה" במקום גילה שם תהא רעדה - טעם הדבר כדי שלא ימשיך מתוך השמחה לתענוגי העולם וישכח עניני התורה, על כן צריך לערבב זה עם זה כדי שיהא על הקו הממוצע. ע"כ.

יה"ר שנוכח ללמד את עצמינו להעביר על מידותינו ונתרחק ממדת העקשנות ונכניע את לבבינו לפני ה"ת אמן.

תשתכח תורה מישראל על ידי שטרח ושתל פשתים וארג רשתות וצד צבאים והפשיט עורם, וכתב ספרי תורה ולימד תורה ומשנה. ופירש המהרש"א מפני שטרח בעצמו ועשה הכל לשמה - ורוצה לומר כשהדבר ספוג כולו בקדושה ובטהרה, תורה כזאת חודרת, משפיעה ונטמנת בליבותיהם של התלמידים ולא משתכח מישראל. בירושלמי (ברכות ה', א') איתא "ברית כרותה שהלומד בבית המדרש לא במהרה הוא משכח" - משום שקדושת המקום משפיעה עליו כנ"ל.

על אחת כמה וכמה שיש לכבד את בתי מדרשות ובתי כנסיות אשר התקדשו על ידי הלימוד תורה התפילות והמצוות אשר נעשו בהם וכמו שמצינו בפרשתינו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ובימינו אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות.

כבוד בית הכנסת ובית המדרש איתא במדרש רבה (פ' ל"ד, א') "בשעה שאמר הקב"ה למשה: "עשה לי משכן". התחיל מתמיה ואומר: כבודו של הקב"ה מלא עליונים ותחתונים והוא אומר עשה לי משכן (איך יכול האדם לעשות בית לקב"ה שהרי מלא כל הארץ כבודו). ועוד שרואה (ברוח הקודש) ששלמה עומד ובונה את בית המקדש שהוא גדול מן המשכן, ואומר (שלמה) לפני הקב"ה: "כי האמנם ישב אלוקים על הארץ" (מלכים א, ח). אמר משה: ומה ביהמ"ק שהוא יותר ויותר מן המשכן שלמה אומר כן, משכן (שקטן בגודלו) על אחת כמה וכמה. לכך אמר משה: "וישב בסתר עליהן" (תהילים צ"א). אמר הקב"ה (למשה): "לא כשם שאתה סבור, כן אני סבור, אלא כ' קרש בצפון, וכ' בדרום, וח' במערב, ולא עוד אלא שארד ואצמצם שכינתי בתוך אמה על אמה". הקב"ה מצמצם עצמו כביכול בתוך אמה על אמה, ויורד ושוק אצל התחתונים - כמשכן, ומתוך מקום זה מנהל ומשפיע על היקום כולו - על העליונים ועל התחתונים. ובאותה מידה, לאחר החורבן אין לקב"ה בעולמו אלא ד' אמות של ההלכה (ברכות ו, ו), ואותן ד' אמות הן הן כביכול המשפיעות על העולם כולו, ואותן ד' אמות הן הן הבתי כנסיות והבתי מדרשות שבין גרסי תרדי באורייתא - הם כיום משכן ה'.

עוד כתב הרב "אור הדר" כתוב בפסוק "ואל יבא בכל עת אל הקדש" (ויקרא טז, ב) ופרש רש"י לפי שגילוי שכינתי שם, יזהר שלא ירגיל לבא - ההרגל הוא אויב גדול לאדם,

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל	גיל בן אסנת	טל בן מדי	אליהו בן סאלמה	ורד בת יסמין	איל בן יסמין	שילה בן נטלי חיה
ירמיהו בן ויקטוריה	מאיר בן מדי	שרה בת נעמי	לתרומות והנצחות	03-5520004	מרדכי בן נטלי חיה	יניב בן משה

"מַזַּל אֶדָר דְּגִים"

רשימת הפריטים:

אֵין הַמֶּן.
בִּקְבוֹק יִין.
מְגִלָּה.
כּוֹבֵעַ לִיצֵן.
שְׂרָבִיס
דְּמִי פֹרִיס.
קִפְסָת מַמְתָּקִים.
כּוֹבֵעַ אֵינְדִיאָנִי.
דָּג תִּכְי.
כֶּתֶר.
מִסְכַּת עֵינִים.
מִשְׁלוֹחַ מְנוֹת.
רַעְשֵׁן.
לִיצֵן.
סוּסוֹן יִם.

האם תוכלו
למצוא
את כולם?
בהצלחה!.

"ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו ליבו, תקחו את תרומתי. שתי התמונות שלפניכם נראות זהות, אך מסתתרות ביניהן לפחות 15 הבדלים קטנים! הפעילו את העיניים החדות שלכם, מצאו את כולם ושתפו את התוצאה עם המשפחה!"

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il
או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה - בהצלחה!

דברי תורה

דברי תורה
דרך אורו של הרשב"י
בוזרה הקדוש

ועשיו לי מקדש ושכנתי בתוכם

כל גופו, ודאי שאותה גאווה שיש לו תשאר, כך הנפש נשארת במידותיה גם לאחר המיתה, וזה עצמו הגיהנום של האדם.

אדם חושב שמחמת שהוא צריך ללמוד ולהתפלל לשם כך חייב לסגור את הטלפון, ומצא שהולך מביתו לשעות רבות מבלי יכולת להשיגו. אבל פעמים שיש נגיעה בליבו של נוחות עצמית ושל חוסר אכפתיות מקריסתם של בני משפחתו, ומחמת כך עושה מעשים שאינם על פי האמת, כיון שאף שהאדם חייב בתפילה ובלימוד התורה, אבל קודם לכן חייב שיהיה לו 'לב טוב', וא"כ צריך לחשוב היאך יהיה הכי נח לכניסו כדאי שיוכל לקיים מצוות ה' לא על חשבון סביבתו, ומי שזוכה לזה דרי הוא נעשה אהוב אצל ה'. וד"ת, וכמו שכתוב שמי שאהוב למטה נחמד למעלה ומעשיו מקדשים שם שמים. (ויעיין בספר אור לציון חכמה ומוסר ח"ב מה שכתב על מי שמתויד לעצמו מאמר חז"ל שצריך להתאבד על בני ביתו כעורב וכו').

אדם שלא תיקן את מידותיו פעמים שעל כורחו יצטרך לבוא בגלגל מחמתו, כן, כבדי לנקות את נשמתו ולתקן את המידות הרעות הטבועות בו. ופעמים שיהיה שווה לאדם שלא יהיה זה את כל התורה שזכה, אם חלילה יש לו מידות קשים שגורמים לחילול שם שמים, ומחמת כך אנשים מתמידים עליו ועל מידותיו, וידוע שעון חילול ה' הוא החמור ביותר בתורה. אולם אדם שעושה את ההשתדלות שלו ד"ת לא ימנע טוב להדליק במחמת.

וכן פעמים שאדם אומר שרוצה ללמוד תורה ולהתפלל, ואין לו זמן עכשיו 'לבלט תורה' ולשווח עם ביתו, שהרי אמר 'כל המרבה שיחה עם האשה' וכו'. אולם הוא אינו מבין שדבר זה נאמר באופן שמדבר לרצונו הוא, אבל אם מדבר לרצון אשתו ולעודדה ולרצותה, הרי הוא כמו תפילה שמתפללים על בית המקדש, כך גם הדיבור שמחבר ומייסד את הכית הוא דיבור שכונה ומייסד את ביתו. ודיבור זה הוא אור של חכמה שיצא במלכות שהיא הפה, ונכנס בבנינה של ביתו ליישב את רוחה, ועל ידי כך מתקיימת מלכותה, ועי"ז נותן כח לשכינה, כפי שכתוב 'איש ואשה שזכו שכינה שורה ביניהם' וכו', וכמו שכדור דברי תורה צריך לרבו את ב' המוחין ע"י שכופעל מצמצם ומקרב את גבות עיניו ומצחו, ע"י מייחד את המוחין שלו לחשוב ולהוליד את ההבנה הנכונה, ולאחז"כ מוציא הדיבור דרך פיו, ומייחד את ההבנה היוצאת מפיו עם חיותו האותיות, ואז עושה כלי שהוא תלמידו, כן הדבר בביתו, שכדורו הריהו מגדל את הנקבא ומשפיע בה את השפעתה הנכונה, וגורם בזה עילוי השכינה הקדושה, ומייסד את ביתו לקדושה ושמחה.

וצריך לדעת שאדם שלא זכה להגיע למידות טובות ולב טוב ורחמן, ולא זכה לדון לך זכות כל בריה, ולהרגיש את לבו מרחם על כל בריה כאשר היא, הרי זה סימן שלימוד תורתו אינו כפי רצון הבורא, כיון המטרה בלימוד התורה היא לגלות את רצונו יתברך בעולם ולהתדבק בו יתברך על ידי מעשים טובים ואהבה גדולה, לפי שרק אדם שמחפש להבין את רצונו יתברך בכל דבר שנאמר בתורה א"י מגיע לשלמות רצון ה', כי מלבד מה שצריך לכסוף לדעת את עומק טעמי התורה לפי סודם של דברים, אדם שמחפש את רצונו יתברך יכול להגיע להשגה אמיתית ללא סיגים בה' ובתורתו הקדושה, לפי שכל התורה כולה היא רחמים גדולים והשכנת שלום ואהבה בעולם, וכמו שמבאר להדיא ברכ"ם סוף הלכות זמנים 'היה לפנינו נר ביתו ונר חוכמה או נר ביתו וקדושה היום נר ביתו קודם משום שלום ביתו שהרי השם נמחק לעשות שלום בין איש לאשתו, גדול השלום שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם שנאמר במשלי (א) 'דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום', עכ"ל.

וכיצד משרים את השכינה בתוכנו? יש לאדם ג' כלים והם: נפש, רוח, נשמה, והם הנקראים גם: פנימי, אמצעי, חיצון. בחינת הנשמה היא כנגד המחשבה, בחינת הרוח היא כנגד ההרגשה, ובחינת הנפש היא כנגד התאווה. שכנגד שאדם מנתב את הבחינות האלו לקדושה אזי זוכה לחיות מקום להשראת השכינה, והיינו ע"י שדואג שהלב יהיה בחינת כלי למשכן, ומקום לשכינה לשרות. וכמו שסיפר מרן ד"ר חכם שלום הכהן זלה"ה שכאחד מבקיוריו בבית מדרש הגר"מ שך זצ"ל לפני צאתו לדרך ביקש החכם מהרב שך שיתן לו דבר מוסר צידה לדרך, ענה מרן הרב שך 'צריך לחוש זאת ממש שהלב הוא בית אלוהים, וחזונו ששכשמן דה"י חכם שלום סיפר זאת מיד פריי בכבי מר באומרו 'עד עתה לא הגעתי לזה, וברור שאצל החכם להגיע לזה היינו כפשוטו, שכמו שלבית של מלך לא מכניסים חלילה אפילו דבר אחד שאינו מעניין השייך לבית המלך, כך ללב האדם לא מכניסים אפילו פירור קטן של עניינים גשמיים של דברי העולם הזה כלל, ואף שאין לנו מושגים בהבנת הדברים לאשורם, אבל כל אחד מאיתנו לפי ערכו מקבל את התוכנה שלו להתעלותו והתרחקותו מהמקום אשר הוא נחנה שם.

ויסוד היסודות הוא שעל ידי תיקון המידות וזכה האדם להיות אהוב על הקב"ה, וממילא ה' רוצה לשכון באדם זה שהופך כעסו לרחמים, על ידי מחשבות טובות, שכן את חברו לךף זכות, וזכות בשמחות של האהבה, ואינו מקנא באף אדם, ואינו כועס על אף אדם. וכפי שכתב האר"י שהנשמה מסתלקת מהאדם בזמן שכועס, אולם על ידי האמונה הגדולה שגומר ברעונו שכל העולם הזה הוא הבל, והקב"ה מלא כל הארץ כבודו סובב כל עלמין וממלא כל עלמין ממילא אין לו מה לכוועס על ענייניו כלל, כי כל צעד ושעל הוא מאיתו יתברך בלבד. וכמו שאמר דוד מלכא ישראל 'ה' אביר לו קלל, ואין דבר רע יורד מן השמים, כי כל מה דרעיד רחמנא לטב עכיד, ולית אתר פגוי מיניה והכל הוא מידו, וממילא הכל הוא לטובה.

אלא שגם במידות נשגבות אלו יש צורך בהזהרות לפי שפעמים וראים אנשים עובדי ה' אשר משתוללים ובוהין ה' זוכים ללמוד ואף ללמד ואף זוכים להגיע למדרגות של דבקות בהשם יתברך, אולם לפעמים האהבה להי"ת מקלקלת להם את השורה, והיינו שלא מצליחים להיזהר בכבוד וברכש של הסובב אותם מחמת התשוקה שלהם להתפלל וללמוד. וצריך לדעת שכאשר אדם זוכה ללמוד ולהתפלל ולהשיג דרגות של קרבת ה', ובא הדבר ע"י 'חסרון רגש כלפי הוולת', ההשגה שמשגיגים על ידי זה הרי היא מלאה סיגים אשר לא רצויים לפני ה', ואין אפשרות לנקותם אלא על ידי ייסורים וצער גדול, או להפסיד את כל קרבת ה', ודאי שכאופן זה עדיפים לאדם הצער והייסורים, **אולם אם יעשה כרצונו ה' ויתקן מידותיו אז יזכה לכל הטוב, שהרי לפני קרבת ה' צריך שיהיה לאדם לב טוב, כמו שכתוב במשנה שלם טוב הוא המידה העליונה, וממילא כל הדמים שישפיע הלב לכל הטף יהיו דמים של ישועה ורפואה ושמחה, ועל ידי זה לא יצטרך שוכבא עליו ייסורים וצער חלילה. והן אמת שגם תיקון המידות הוא צער ושכירה של הרצון, אבל אדם שאוהב לעשות את האמת לאמיתה הרי הוא שמח בכל עשיית אמת, וידוע שעדיף לסבול צער זה מאשר לסבול צער לאחר מכן, לפי שצער זה של תיקון המידות הרי הוא מתקן את הנפש של האדם להסיר את עצם המידה הרעה מלב, אבל הצער והייסורים שבאים לאחר שמתנהגים במידה שאינה הטובה, הם רק מנקים את התוצאות של חוסר תיקון המידות, אולם את המידות עצמן הם לא מנקים, ואז הנפש נשארת לעתיד לבא עם מידותיה הטבועים בה, וכמו שאם יעשו לאדם ניתוח פלסטי ויחליפו את**

במניין המצוות מונח הרמב"ם ציווי זה למצוות עשה. וידועה השאלה דלכאורה היה צריך לכתוב 'ושכנתי בתוכי' ומה שייך 'ושכנתי בתוכם', אלא כל ענין בניין בית המקדש הוא השראת השכינה בכל עם ישראל, וברגע שהי"ת שוכן בתוכם נהיינו בבחינת ה', ממילא הוא שורה בתוך עם ישראל, וזה תכלית הבריאה שה' ישרה את שכנתו בתוך כל יהודי ויהודי, וזו השאיפה הגדולה שאור ה' ישרה בתוך כל אחד מאיתנו.

ובעניין השראת השכינה כתב הב"ח (אורח חיים סימן מז) וז"ל דכוננו יתברך מעולם היתה שנהיה עוסקים בתורה כדי שחתעצם נשמתינו בעצמות ורוחניות וקדושת מקור מוצא התורה ולכן נתן הקדוש ברוך הוא תורת אמת לישראל במתנה שלא תשתכח מאתנו כדי שתתדבק נשמתינו וגופינו ברמ"ח איברים ושם"ה גידין ברמ"ח מצוות עשה ושם"ה לא תעשה שבתורה ואם היו עוסקים בתורה על הכוונה הזאת היו המה מרכבה והיכל לשכינתו יתברך שהיתה השכינה קובעת דירתה, כי היכל ה' המה, ובקרבם ממש היתה השכינה קובעת דירתה, והוא"ן טולה היתה מאירה מכבודו, ובהו יהיה קישור לפמליא של מעלה עם פמליא של מטה והיה המשכן אחד, אבל עתה (בזמן חורבן ביהמ"ק) שעברו דוק זה, שלא עסקו בתורה כי אם לצורך הדברים הגשמיים להתנאותם לידע הדינים לצורך משא ומתן גם להתנאות להראות חכמתם, ולא נתכוונו להתעצם ולהתדבק בקדושת ורוחניות התורה ולהמשיך השכינה למטה בארץ כדי שתעלה נשמתם למדרגה גדולה אחרי מיתתם, עכ"ל.

ונמצא שאומר הב"ח שאף אם אדם עושה את כל המצוות, אולם אין כוונתו להשרות את השכינה בתוכו, אזי עיקר התכלית חסר, וזה כל סיבת הגליות וחורבן ביהמ"ק, וזו הכוונה במ"ש 'ושכנתי בתוכם' שזו תכלית המצוות ובניין המקדש.

מתן תורה הוא קבלת התורה אל המוח, ואילו בניית המקדש היא בחינת 'הושבת אל לבבך' היינו שבניין בית המקדש הוא להשיב אל הלב את קבלת התורה. (וכידוע בית המקדש הראשון בבחינת ערכים מסויימים הוא כנגד 'בינה' – את ה ראשונה דרש הריה ב"ה, ובית המקדש השני כנגד מלכות את ה' אחרונה של שם הריה ב"ה, וכבר אמר הפייט 'דוד לאתרוג חמדת לבכות' הרינו דוד שהוא בחינת המלכות נמשל לאתרוג שהוא כנגד הלב ויעיין בזה מדרש בחינת הלב היא כנגד המלכות) בית המקדש חרב על שלא כרכו בתורה תחילה, ואילו בגמ' יומא מובא שבית המקדש הראשון נחרב על ג' עבירות, ומקשה הב"ח (ס' מז) איך ייתכן הדבר שעבירה של 'לא כרכו' נחשבת לכוון חמורה כנגד ג' העבירות, אלא אומר הב"ח שמה שכתוב 'לא כרכו בתורה תחילה' היינו לשון המשכה, שלא הרגישו שמשכים אור אלקי מלמעלה בשעת לימודם.

ויש להבין, מה הכוונה ב'להמשיך את אור ה' אל ליבנו', להבנת העניין יש להקדים שיש שתי בחינות, בחינת א' היא חסדים, ובחינת זו מסמלת אהבה היינו אהבה ה', אהבת התורה, ואהבת ישראל. ובחינת ב' היא גבורות שבחינה זו מסמלת ראה, היינו יראת ה' ויראת ת"ת, ובחינת אלו נמצאים בתוכנו. ולעקבות נפילת התצטיות, נפל גם האהבה והיראה שלנו למקומות נמוכים, ומחמת כך הנפש הבהמית שלנו מחפשת בעולם הזה אהבה ויראה מדברים אחרים, והיינו אהבה לתענוגי והבלי העולם הזה, ויראה מכני אדם קרדיז חומר שאינם עובדים את ה', ותפקידנו הוא להרים את האהבות והיראות הללו ולברר אותם, שתהיינה לה' לבדו, וזהו 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', היינו להשרות את האהבה והיראה שבקדושה בתוך ליבנו, לפי שאם אין את היראה והאהבה ואת השראת אור ה' בתוכנו השכינה כביכול מסתלקת, וזה עיקר העבודה לחבר את הלב להי"ת.

בס"ד

זכר למחצית השקל

"נחנו לתת מעות אלו
לבתי כנסיות
ובתי מדרשות
שבהם מתקיימים
שיעורי תורה
והחזקת אברכים
עמלי תורה"

מעבירים את מעות הצדקה לישיבת המייש"ר

וחוזים למרצתו של מורנו ורפתו המקובל האלוף
הרה"ג **בניהו שמואלי שליט"א**

הסכום לאדם 40 ש"ח

ניתן לשלם במעטפה בשיבה, באשראי,
ובטלפון 03-5520004

בס"ד

הילולת משה רבנו ע"ה במירון

**בהשתתפות מו"ר גדול המקובלים
רבי בניהו שמואלי שליט"א**

סדר המועד: אמירת סליחות להצלחת עם ישראל
קריאת האדרא זוטא קדישא, תפילות מנחה וערבית
וסעודת הילולא רבתית

המועמד יתקיים אי"ה ביום רביעי ה' אדר
5.3.2025 (למניינם) בשעה 13:30

בס"ד

"הרוצה לנסך יין על גבי המזבח,
ימלא גרונו של תלמידי חכמים" (ויקרא קכ"א)

בישיבתנו הקדושה יושבים מדי יום אברכים תלמידי חכמים,
הוגים ולומדים בעיונה של תורה משעות הבוקר ועד אחר הצהריים

רוצים לזכות ולהיות שותפים?

באפשרותכם לתרום ארוחת צהריים לזכותכם או לזכות יקיריכם
להצלחה, לרפואה שלמה, לסעודת הודיה או לעילוי נשמה

בכל סעודה, יאמר אחד האברכים דברי תורה לזכות התורמים
לרפואתכם ולהצלחתכם, או להבדיל לעילוי נשמת יקיריכם

בזכות תרומתכם הנדיבה, אתם שותפים ישירים בהחזקת התורה הקדושה!

להשתתפות: 03-5520004

יהי רצון שזכות המצווה תגן בעדכם,
ויתמלאו כל משאלות לבכם לטובה, אכי"ר.

שיעור תהילים לילדים

פרסים • ממתקים • הפתעות

בכל שבת קודש בישיבת המייש"ר
רח' אודט ישראל 4 בת ים מהשעה 14:00 – 15:30

מי 122 - 131

דברי התורה בעלון מוקדשים לע"ז הטהורה

על האי גברא רבה ממחפלי קהילתנו הקדושה המנוח הכשר שנפטר בשם טוב מן העולם
איש ישר ירא אלוהים וסר מרע מעשים ומעריב לבתי כנסיות ובתי מדרשות
מזכה את הרבים וגומל חסדים בעל מידות תרומיות וענוות חן ומאיר פנים לכל אדם

ה"ה ר' סאלים ג'נודי זצ"ל

אביו של שורר המדור המרכזי שולחן המלך בעלון
ידידנו הרב רבי מרדכי ג'נודי הי"ד
יהי רצון שהקב"ה יבא את שבר המשפחה,
ובנחמת ציון וירושלים תתנחמו, ולא תוסיפו לדאבה עוד